

CHAOS NA MODULE

Na Zemi se psal listopad roku 2435. Zatímco Reginald Bull organizoval akci na „darů poutníku časem“, zvaném OLD MAN, byl Perry Rhodan kdesi v Magellanových mračnech. Po dobrodružném pronásledování skoro přes celou malou sousední galaxii se vlajková loď Solárního loďstva CREST IV a FRANCIS DRAKE, kosmická loď krále Svobodných obchodníků, vrátily do soustavy Keegan, tedy do výchozího bodu celého toho dobrodružství v Magellanových mračnech.

Muži Solárního loďstva, kteří měli rozluštit tajemství Moduly, se dostali během pátrání do potíží a prchli do tábora Lvích lidí.

Rhodan nemínil ponechat své zvědy v bryndě. Převzal velení na korvetě, která se vydala na záchrannou akci, které se zúčastnilo přes sto odborníků.

Korveta přistála - a octla se v chaosu na Module!

1.

„Kupředu, kamarádi, vracíme se!“ zakřičel poručík Mark Berliter na poručíka Bernarda. Berliterův hlas vpadl do rachotu atomového agregátu a přece jeho slova zaslechl nejen poručík Bernardo, ale i major Čaj Kulu, velitel třetí flotily pomocných člunů CRESTU IV, který se dostavil na můstek válečné lodi na poradu.

Čaj Kulu zůstal stát, jen se pomalu otočil a jeho tmavé oči sežehly poručíka pohledem. Berliter by nejraději zalezl do nejtmašího kouta ultralodí. Pohled téměř dva metry vysokého Afropozemšťana mu naháněl strach. Naběhlá jizva v černém obličejí zdůrazňovala majorovu podobnost se zlým démonem z podsvětí.

Major Kulu neřekl nic, ne nadarmo mu říkali „Velký mlčenlivý“.

„O... omlouvám se... pro... prosím... to byl jen žert,“ vykřikl poručík.

Jeho přítel Bernardo dostal strach, že Berliterovi vypadnou oči z důlků.

„To doufám,“ řekl major a náhle ukázal nádherně bílý chrup v širokém úsměvu, otočil se a klidně se vzdálil. Berliter sklesl na nouzové sedátko u zdi.

„Máš štěstí, někdo jiný by tě pohnal před válečný soud za

podlamování bojové morálky," konstatoval Bernardo.

Mark si otřel pot z čela. „Ale vždyť jsem opravdu jen žertoval. Každý přece ví, proč jsou CREST IV a FRANCIS DRAKE opět v ochranném stínu slunce," bránil se.

„Ne každý však ví o tvé zálibě v pitomých vtípcích, kamaráde."

Berliter vděčně sáhl po cigaretě, kterou mu Bernardo nabídl. Zhluboka vtáhl kouř a viditelně se uklidnil. Potom vstal a šel napříč přes můstek.

„Kam jdeš?" křikl na něho Bernardo.

„Omluvit se majorovi," zakřičel přes rameno odcházející poručík.

„Tak to je druhá pitomost, kterou chceš udělat během pár minut. Nevidíš, že konferuje se šéfem? Co ti asi tak poví, když je vyrušíš?"

„Dnes se skutečně chovám jako osel," přiznal Mark a vrátil se. „Ještě že tu není náš školící důstojník."

„Nedělej si iluze, Marku. José Alca-ra všechno vidí, všechno slyší, všechno vyčenichá. Však ještě půjdeš na kobereček," prorochoval temně Bernardo.

„A všechno kvůli těm hruškovitým lodím," zasténal Mark. „To se museli ti idioti objevit právě když jsme se chtěli zmocnit Moduly? A ještě s pěti sty loděmi. Rád bych věděl, jaká monstra vězí uvnitř."

„Rozhodně odvážná monstra a především - žádní přátelé krystalových agentů. Bylo to nádherné, jak se ti neznámí vrhli na čtyři lodě z OLD MANA. Málem je zničili."

„Ale nedokázali to, a teď jim ty čtyři lodě dávají co proto. Byl bych rád, kdyby 82. svaz už byl tady, to bychom s nimi brzy skoncovali," řekl Mark a zadíval se na panoramatickou obrazovku, kterou vyplňovaly jazyky plynů ze slunce Modula. „Nevím, zda je správné, že se skrýváme ve stínu slunce. Možná by bylo lepší, kdybychom zasáhli do boje a ukázali těm z hruškovitých lodí, že jsme jejich přátelé."

„A lodě z OLD MANA by nás proměnily v obláček plynů?" zeptal se jízlivě Bernardo. „Ne, šéf dobře ví, proč čekáme. Proti čtyřem ultralodím prostě nemáme šanci."

Na Rhodanově tváři se objevil bolestný výraz, když mu ohlásili příchod Roie Dantona. Atlan si toho všiml a uštěpačně se usmál.

„Však tě ten smích přejde až tě jednoho dne ten šílený gauner převezé," řekl vyčítavě Velký administrátor.

„Připouštím, že je gauner, ale zločinec není, Perry. Je to kříženec mezi gentlemanem, badatelem a obchodníkem."

„Já vím, máš pro něj slabost," konstatoval nevrle Rhodan. "Já také, bohužel. Prostě se nedokáži dlouho zlobit na toho šarmantního gaunera. A to si zakládám na tom, že jednám přísně logicky..."

U dvojitých dveří ústředního výtahu bylo vidět nějaký ruch. Dva poručíci, kteří tam byli na stráž, vzdali čest a potom se objevil vysoký, statný muž ve stříbřitém bojovém obleku. Přilba se mu houpala na zádech jako kapuce.

Oro Masut, Ertrusan, který byl Dan-tonovým tělesným strážcem, se usmíval od ucha k uchu. Proti svému zvyku však nevykřikoval svou obvyklou formuli: Místo pro krále! Udělal jen dva kroky a uctivě ustoupil stranou.

Král Svobodných obchodníků ze soustavy Boscykovy hvězdy vystoupil z výtahové šachty. Melbar Kasom překvapeně hvízdal, ale ani Rhodan a Atlan nedokázali skrýt své překvapení. Danton odložil paruku a všechny své šperky. Byl v jednoduchém bojovém obleku se znakem Svobodných obchodníků na prsou. Zamířil rovnou ke stolu u kterého seděl Velký administrátor. Masut

ho následoval v uctivé vzdálenosti dvou metrů.

Teprve když Danton přišel blíž, všiml si Rhodan ozdobného kordu na opasku. Danton se tedy nevzdal své záliby v historizující zbroji. Rhodan ovšem nevěděl, že tento kord má v sobě zabudováno zařízení, které by mu mohl závidět každý pracovník tajné služby v celé galaxii.

Příchozí zůstal stát tři kroky od Rhodana a předpisově zasalutoval, avšak jeho slova tomu neodpovídala. „Bonjour, messieurs! Nechal jste mě zavolat, nuže, přišel jsem," to výrazivo patřilo k jeho roli hejska z Francie 18. století.

Danton se lehce uklonil, otočil se k Atlanovi a pokračoval ve stejném duchu: „Je mi potěšením, sire, opět se s vámi setkat."

„Sedněte si, prosím," ukončil představení Rhodan. „Seznámím vás krátce se situací. Před objevením se pěti set guerillových lodí bylo mým záměrem bleskově obsadit Modulu II, zničit krystaly, které se tam nacházejí a osvobodit majora Hola. To vše mělo být

provedeno ještě před tím než dorazí 82. smíšený stabilizační svaz pod velením generála Kastoriho, který nás měl zbavit čtyř lodí z OLD MANA.

Bohužel se do toho zamíchaly guerillové lodě. Nemohli jsme riskovat, že náš nečekaný zásah povede z jejich strany ke zkratovému jednání a znepřátelí nás s potenciálními spojenci."

„Stručně řečeno, messieurs, situace je vážná, ale nikoliv beznadějná," poznamenal s úsměvem Danton a luskl prsty. Masut mu okamžitě podal svazek fólií. Roi položil fólie na stůl. „Vědci z FRANCISE DRAKEA navrhuji, abychom se pokusili najít oscilační frekvence antimodulátorového pole, objeveného majorem Holém, které kompenzuje hypnosugestivní vliv krystalů. Pro tento účel se potřebujeme zmocnit aspoň jednoho antimodulátorového projektoru a důkladně ho prozkoumat. Proto navrhuji, bez ohledu na to, zda 82. svaz dorazí či nikoliv, započít akci na Module II."

Atlan a Rhodan si vyměnili rychlý pohled, Čaj Kulu se nepokrytě šklebil.

„Vědci z CRESTU IV dospěli ke stejnému názoru," oznámil Velký administrátor. „V boji s hypnokrystaly je nepochybně důležité zjistit, jaký druh energetického pole kompenzuje hypnosugestivní vyzařování krystalů. Když se nám to podaří, sestrojít projektory už nebude problém."

„V zásadě se tedy shodujeme," konstatoval Danton. „Co si myslíte o mém návrhu vysadit na Modulu II komando?"

Rhodan se obrátil na velitele třetí flotily: „Majore?"

„KC-31 je připravena ke startu a plně vybavena, pane!" hlásil major.

„Děkuji," řekl Rhodan a obrátil se na velitele výsadkového komanda. „Nadporučíku Alcaro?"

„Speciální komando je v plné pohotovosti v místnosti 301, pane!"

Rhodan poděkoval a otočil se k Dantonovi. „S vámi, Masutem a se mnou jsou to právě 103 muži, kteří tvoří základní posádku KC-31. Samozřejmě v případě, že jste ochoten se s námi akce zúčastnit."

Danton byl zřejmě překvapen, okamžitě se však ovládl a jen se suše zasmál. „Přijměte mé blahopřání, grandseigneur! Jsem vám k službám. Již jsem

předal velení na FRANCISU DRAKEOVI Himsovi a nařídil mu, aby se podřídil vrchnímu velení vznešeného sira admirála."

Ted' byl překvapen Perry Rhodan. „Odkud víte, že Atlan je jmenován velitelem obou lodí?"

Jeden z vás přece musí zůstat na vlajkové lodi a jelikož si vás nedovedu představit v roli pasivního pozorovatele..."

Rhodan se začervenál. Alcara, Kulu a dokonce i Atlan se zasmáli. Smích však skoro okamžitě utichl a Rhodan Danto-novu poznámku nekomentoval. Tvářil se zarputile vážné a pouze jeho syn Michael, alias Roi Danton, čili král Danton, postřehl záblesk kdesi hluboko v jeho očích, který dokazoval, že to po-píchnutí vzal s humorem.

„Vyrazíme za půl hodiny, pánové," rozhodl Rhodan. „Ty, Atlane, převezmeš vrchní velení také nad stovkou lodí 82. svazu, jakmile dorazí. Jestliže se major Hole ještě jednou ozve, informuj ho o naší akci. Obávám se však, že jeho space jet je zničen, jinak si nedovedu vysvětlit to náhlé přerušení spojení. Musíme doufat, že aspoň lidé přežili."

S těmito slovy se Rhodan zvedl.

Major Čaj Kulu sám pilotoval KC-31, byla to vlajková loď jeho flotily. Největší starost mu působily čtyři lodi z OLD MANA. Kdyby ty ultralodě zaměřily korvetu, byla by ztracena. V nejlepším případě by se jí podařil únik do lineárního prostoru, ale v tom případě by už nebyla šance uskutečnit výsadek na Module II, protože nepřítel by byl již varován.

Vtom se však stalo něco, co upoutalo pozornost nepřátelských zaměřovačů. Asi tři sta hruškovitých lodí, major Hole hlásil, že guerilloví bojovníci si říkají Gurradové, se vrhlo vstříc vracejícím se ultralodím. Na rozdíl od prvního útoku však už neměly výhodu překvapení.

Lidé na můstku korvety s hrůzou pozorovali jak se čtyři ultralodě semkly blíž k sobě a zahájily na útočníky zdrcující palbu ze všech transformačních děl. Gigasalvy vytvořily cosi jako půlkruh explodujících sluncí ve stanovené vzdálenosti od čtyř lodí.

První formace hruškovitých lodí už neměla čas uniknout. Lodě vletly přímo do půlkruhu explozí. Ostatní se rozdělily. Část se snažila dostat nad nepřitele, část se pokoušela ho obletět a zaútočit z týlu. Bylo to stejné, jako kdyby chtěl roj komárů proniknout do

vysoké pece. Robotizované lodě se obklopily hradbou explozí ze všech stran a hruškovité lodě v ní mizely navždy. Prořídle řady útočníků se daly na panický útěk.

Rhodan pozoroval nerovný boj s pevně stisknutými rty. Obličej měl bledý. Musel myslet na to, že v útočících lodích sedí potenciální spojenci Pozemšťanů a že je ničí lidé, sice lidé, kteří pozbyli vlastní vůli a jsou ovládáni krystaly, přesto stále lidé.

Byl to však právě tento boj, co umožnilo korvetě KC-31 dostat se nepozorovaně k planetě Modula II.

I tam zuřil boj.

Hruškovité lodě nejdříve dosáhly úspěchu, protože obranu planety překvapily, teď však zaznamenávaly stále větší ztráty. Planetární pevnosti je neustále ostřelovaly a decimovaly jejich řady.

Gurradští piloti řídili své stroje bez ohledu na smrtelné nebezpečí přímo do palebné clony. Nechávali své stroje padat kolmo k zemi a vyrovnávali je jen několik set metrů nad povrchem. Sestřelovali hlavně robotizované bomby. Už celé kilometry čtvereční pokrývaly trosky sestřelených strojů, které už nevzlétly k obloze.

Avšak také pozemní obrana měla těžké ztráty. Rakety a energetické střely z guerillových lodí drtily obranná zařízení. Atomární prach stoupal až do stratosféry, několik skladů munice vyletělo do povětří...

„Je to zázrak, že se ti dole ještě brání," řekl major Čaj Kulu.

„Roboti!" namítl Roi Danton. „Posádky jsou podle mého názoru složeny výlučně z robotů a ty vyřadí z boje jen přímý zásah. Lidé by v tom peklu už dávno zešíleli."

„Klesám do atmosféry, pane," oznámil Čaj Kulu.

„Souhlasím," řekl Rhodan.

Zavyly motory, kulovitá loď začala brzdit a snášela se do chaosu nad planetou Modula II.

2.

„Musel jsem být šílený, že jsem ten zoufalý plán schválil!" zaúpěl Atlan a tiskl si pěsti na spánky. Na speciální obrazovce před sebou viděl KC-31 jako zelený reflex. V bezprostřední blízkosti korvety bylo vidět záblesky výbuchů.

Nesmysl! Rhodan by se nedal odvrátit od svého úmyslu i

kdybys protestoval sebevíc! „promluvil“ Atlanův extramozek. To admirála trochu uklidnilo.

Navíc KC-31 má nejen lepší výzbroj než Gurradové, ale i nesrovnatelně lepší štít.

Atlan zapnul interkom a na obrazovce se objevil hranatý obličej kapitána CRESTU IV Merlina Akrana.

„Uved'te loď do stavu pohotovosti, plukovníku. Musíme být připraveni provést skok lineárním prostorem do těsné blízkosti Moduly II a poskytnout KC-31 palebnou ochranu!"

„Jsme připraveni, pane," odpověděl Epsalan. „Parametry skoku jsou přeneseny do pozitroniky FRANCISE DRAKEA."

Šéf USO chvilí na plukovníka užasle zíral a potom se spokojeně rozesmál. S takovými lidmi se dá dobýt celý Vesmír - a Akran byl jen jedním z miliard... „Děkuji, plukovníku," řekl.

Sotva však vypnul spojení, interkom zabzučel a dokonce se rozsvítila červená kontrolka, která ohlašovala naléhavou zprávu. Atlan se nejdříve podíval na obrazovku zaměřovače, ale tam se nic nezměnilo. Potom zapnul interkom: „Atlan!"

„Major Konitzki, pane. Před půldruhou vteřinou se z lineárního prostoru vynořil svaz lodí různé velikosti. Je jich asi sto."

Arkonidan se zhluboka nadechl. Mohl to být očekávaný stabilizační svaz. „Děkuji, majore!" zvolal a znělo to jako vítězná fanfára.

Potom se okamžitě spojil s majorem Wai-Tongem. „Vyžádejte si identifikaci a hesla od svazu, který se právě vynořil z lineárního prostoru!" rozkázal.

„Identifikace již probíhá, pane," ohlásil velitel radistů. „Podle všeho se jedná o 82. smíšený svaz."

Za okamžik byla zpráva potvrzena. Atlan přerušil spojení a zařval tak, že to slyšel celý můstek: „Kastoriho 82. svaz je tady! Opouštíme své stanoviště ve stínu slunce!"

Muži na můstku dávali hlasitě najevo svou radost. Kastoři, známý jako „Smíšek", patřil mezi nejschopnější a nejzkušenější velitele Solárního loďstva. Generál měřil jen metr osmapadesát centimetrů, byl holohlavý a usměvavý a působil dojmem spokojeného penzisty. Byl to však klamný dojem, na CRESTU IV to věděl každý. Jeho svaz patřil k nejslavnějším elitním svazům v

celém loďstvu.

Atlan cítil, jak se loď začala chvět, když byly zapnuty motory. Na panoramatické obrazovce bylo možné pozorovat, že i FRANCIS DRAKE zrychluje.

O tři minuty později s CRESTEM IV navázala spojení hyperkomem Kastoriho vlajková loď VESPASIAN. Atlan před sebou uviděl Smíškovy velké modré oči. Generál mu podal předpisové hlášení.

„Vidím, že jsme dorazili právě včas, pane. Vaše rozkazy?“ otázal se na závěr.

Atlan nepotřeboval dlouho přemýšlet. Znal složení svazu. Sestával z padesáti lehkých křižníků, třiceti těžkých křižníků, patnácti bitevních superlodí imperiální třídy a pěti bitevních ultralodí galaktické třídy.

„Vaše super a ultralodí vytvoří bariéru mezi čtyřmi robotizovanými loděmi z OLD MANA a Modulou II. Ostatní lodě poskytnou palebnou podporu KC-31. Zaměří se na pozemní palebná postavení, výrobní podniky a místa soustředění pozemních vojsk. Vůči hruškovitým lodím je třeba se chovat pasivně.“

„Rozumím, pane. Zahajuji akci.“

Krátce na to zaměřovači ohlásili, že robotizované lodě se jim snaží přehradit cestu. Atlan se jen pohrdlivě usmál. Na časovém plánu akce viděl, že právě v těchto okamžicích se z lineárního prostoru po posledním krátkém skoku musí vynořit celý stabilizační svaz. V příštím okamžiku zaměřovači hlásili jeho objevení a v dalších vteřinách už Atlan viděl na obrazovce stovky výbuchů umělých sluncí. Ultralodě generála Kastoriho zahájily clonovou palbu ze svých transformačních děl.

Nepřátelské lodě palbu opětovaly a začaly se stahovat zpět. Kastoriho lodě je sledovaly. Atlan spokojeně přikyvoval. Smíšek ho nezklamal. Nepouštěl se do přímého boje s nepřítelem, ale izoloval ho od druhé planety a chránil tak své křižníky.

Atlan dal povel k manévru lineárním prostorem. CREST IV a FRANCIS DRAKE se vrátily do normálního prostoru jen několik tisíc kilometrů nad povrchem Moduly II. V příštím okamžiku se k nim připojilo i osmdesát křižníků 82. svazu.

Na rozsáhlý rovníkový kontinent byl proveden palebný útok z

mnoha set lehkých transformačních děl, dezintegrátorů a impulsních děl. Potom se palba soustředila na obranná zařízení, která stále ještě palbu opětovala.

Atlan uvažoval, zda nemá přece jen vydat rozkaz k přistání, když se stalo něco, co změnilo nejen původní plány, ale od základu zvrátilo celou situaci.

Z jednoho ze dvou zbývajících kontinentů se náhle zvedly čtyři obrovské krystalické koule...

Atlan sledoval události prostřednictvím sond vnějšího zaměření. Čtyři zeleně světélkující, kompaktní krystalické koule o průměru čtyř set metrů prorazily vodními parami přesycenou atmosféru Moduly II a vysokou rychlostí zamířily do volného prostoru.

Energetické zaměřovací přístroje zaznamenávaly typické projevy antigravitačních a vodících projektorů.

Zároveň spojaři pozemských lodí zachytili na hyperpřijímačích neznámé symboly, které byly okamžitě postoupeny k dešifraci. Kódy ještě nebyly rozluštny, když vlajková loď Solárního loďstva dostala další hlášení: čtyři robotizované lodě podřízené krystalům dosáhly neuvěřitelného zrychlení a pokusily se obletět Kastoriho lodě po křídle.

Atlan se nechal spojit s ústředím kybernetického vyhodnocování. Žabí oči hlavního matematika dr. Josefa Liebera se na něj dívaly z obrazovky interkomu bez viditelného zájmu.

„Analyzujte poslední pohyb nepřitele!" rozkázal Atlan. „Chci vědět, zda existuje souvislost mezi vzlétnutím krystalů z druhé planety a pokusem robotizovaných lodí o obchvat ze strany."

Dr. Lieber naklonil hlavu na stranu a koutky úst mu poklesly. „Nechte mě chvíli přemýšlet, pane!" Potom matematik zavřel oči, čímž jeho obličej nabyl takřka lidské podoby. Jinak se podobal jakési mimozemské obludě.

Arkonidan se musel držet, aby na matematika nevyjel. Zdálo se, že Lieber vůbec nemá v úmyslu zadat kybernetickou analýzu, nýbrž spoléhá na vlastní myšlení a intuici. Atlan však znal toho člověka příliš dobře a tak věděl, že Lieber dělá všechno po zralé úvaze. Proto vyčkával, i když byl velmi netrpělivý.

Náhle dr. Lieber zvedl hlavu, otevřel oči a jeho prsty se rozběhly po klávesnici. Když se matematik opět podíval na Atlana, byl admirál šokován chladem, který z jeho pohledu čísel.

„Je třeba počítat s tím, že nepřátelské lodi brzy změní kurz. Perliáni z druhé planety zřejmě nejsou masivním útokem zlomeni. Poznali, že se „upravený“ materiál musí dostat do bezpečí. Proto se robotizované lodě musí pokusit za každou cenu dostat v prostoru ke krystalickým koulím a vzít je na palubu.“

Arkonidan se zděsil. „Uvědomujete si, co to znamená, dr. Liebere?“

Josef Lieber si to uvědomoval: „Generální útok na lidstvo, pane. Navrhuji okamžitě zničit čtyři nepřátelské bitevní ultralodě a čtyři krystalické koule.“

Atlan měl pocit, že mu srdce sevřela ledová ruka. „Vy jste zešílel! V lodích jsou přece Pozemšťané,“ vydechl.

Lieber si povzdechl. „Máte snad lepší řešení, pane?“

Atlan přerušil spojení aniž by odpověděl. Vyskočil a rozběhl se k výtahu, v půli cesty se však zastavil. Odpovědnosti nemůže uniknout. Musí se rozhodnout, a to okamžitě.

Pomalů se vrátil na své místo, posadil se a zavřel oči.

„Neznámé symboly dekódovány, pane,“ dolehl k němu jako z velké dálky hlas náčelníka spojařů. „Jde o rozkazy pro nepřátelské lodě. Mají převzít krystalické koule a nabrat stanovený cílový kurz.“

Atlan měl dojem, že se probírá z transu. „Spojte mě okamžitě s generálem Kastorim!“ rozkázal. Jeho vlastní hlas mu zněl cizí.

Zatímco čekal na spojení, uvažoval stále o Lieberově řešení. Má vůbec on -nebo kdokoliv jiný - právo vydat rozkaz, kterým odsoudí stovky Pozemšťanů k smrti? Lze uvažovat o lidském životě s pomocí kupeckých počtů - zde jde o stovky, tam o miliony? Má kvůli těm, kteří bojují proti vlastní rase, ale proti své vůli, kterou ztratili, riskovat porobením milionů a snad i miliard obyvatel galaxie? Nebo má odsoudit k smrti nevinné?

Zasténal. Měl pocit, že se dusí. Třesoucími se prsty si rozepnul kombinézu.

„Generál Kastoři na příjmu, pane!“ oznámil spojař.

„Přepojte hovor!“ rozkázal Atlan. Na obrazovce se objevil generálův obličej.

„Pane?“

Atlan ho stručně informoval o situaci. „Nevidím jinou možnost jak zabránit hrozící katastrofě než obětovat porobené posádky čtyř

nepřátelských lodí, generále," zakončil svou zprávu.

Generálovi zmizel z tváře obvyklý úsměv, s odpovědí však váhal jen okamžik. „Také nevidím jinou možnost, pane. Zaútočím. Akce začne za sedm minut."

„Vy tedy opravdu...," začal nejistě Atlan a zmlkl.

„Každý z nás je připraven obětovat život pro blaho lidstva, admirále," namítl generál. „Už tisíce statečných mladých lidí dobrovolně pod mým velením zahynuly v nebezpečných operacích. Známe své povinnosti a musíme jim dostat za každou cenu."

Generál přerušil spojení a Atlan ještě chvíli nehybně seděl. Potom se spojil s kapitánem CRESTU IV a vydal nové rozkazy.

Zatímco se 82. svaz přeskupoval k útoku, nepřátelské bitevní ultralodě se dostaly ke krystalickým koulím na vzdálenost účinnosti vodícího paprsku. Zároveň se vyskytla další obtíž. Hruškovité lodě Gurradů pronásledovaly krystalické koule a překřížily stanovený kurz pozemských lodí.

Generál Kastoři musel okamžitě odvolat původní plán a improvizovat. Jeho vlajková loď VESPASIAN a další čtyři lodě galaktické třídy opustily formaci svazu a nejvyšší rychlostí se rozletěly k hruškovitým lodím. Patnáct lodí imperiální třídy je následovalo o něco pomaleji a vzhledem k gigantům galaktické třídy o něco níž.

Na palubě VESPASIANA se zatím hekticky připravovalo symbolické poselství Gurradům. Piktogramy, které se měly objevit na obrazovkách hruškovitých lodí, měly jejich kapitány informovat, že blížící se loď nemají v úmyslu je napadnout, nýbrž zaútočit na společného nepřítele. Nikdo však nemohl zaručit, že toto symbolické poselství bude pochopeno správně.

Po vyslání poselství hruškovité lodě couvly, nebylo však jisté, že důvodem bylo pochopení zprávy. Možná se jen obávaly zničení právě ze strany Pozemšťanů.

Kastoři si tím hlavu nelámali. V daný okamžik pro něj bylo důležité pouze to, že měl volnou cestu pro svůj útok na nepřátelské lodě. Tlačil ho čas, protože posádkám bitevních ultralodí z OLD MANA se již podařilo přitáhnout krystalické koule k lodím. Každým okamžikem mohly být naloženy do lodí. „Utvořte rojnici!" zavelel generál, když nepřátelské lodě

zahájily palbu. Jeho pět obrovských lodí se roztáhlo do větších vzdáleností. Clona výbuchů se stále blížila.

Kastoři svíral mikrofon v ruce a čekal na správný okamžik.

„Sokolové orlu," ozvalo se z hyperpřijímače. „Výška X k Y dosažena, přecházíme do horizontálního letu."

„Orel sokolům!" klidně řekl Kastoři. „Zahajte bubnovou palbu. Konec."

Byl to zároveň signál pro všechny kapitány bitevních lodí galaktické třídy. Zpomalily a uvolnily místo pro skupinu „supů" - patnácti bitevních lodí imperiální třídy. Nepřítel byl nucen přenést svou palbu do jiného směru.

„Palte!" zařval Kastoři do mikrofonu.

VESPASIAN poskočil kupředu, jeho motory pracovaly s desetiprocentním přetížením. Celá loď se chvěla. Krátký čas však takové přetížení musela vydržet. Všech pět bitevních ultralodí proniklo palebnou clonou a jejich transformační děla nyní vysílala salvu za salvou. Nepřítel byl na okamžik zaskočen. Dříve než pochopil, co se vlastně stalo, první z nepřátelských lodí vybuchla. Muži na ostatních lodích byli oslněni a museli na okamžik zavřít oči.

VESPASIANŮV HD-štít byl zatížen na šedesát procent své kapacity, ačkoliv loď, která explodovala, byla vzdálena ještě půldruhého milionu kilometrů.

„Orel" pronikl formací nepřátelských lodí. Byly teď vystaveny palbě ze všech stran.

„Orel sokolům!" velel Kastoři. „Zavřete poklop."

„Rozumím! Poklop bude uzavřen," odpověděl velitel křižníků.

Krátce na to „poklop" z gigaexplozí dosedl na „kotel", jehož „dno" tvořilo patnáct bitevních lodí imperiální třídy a „stěny" pět bitevních lodí galaktické třídy. Nepřátelské lodě i s krystaly byly v pasti.

Z velké výšky se padesát lehkých a těžkých křižníků vrhlo na nepřítele. Ale také robotizované lodě se daly do pohybu, Vystřelily se zrychlením šesti set kilometrů za vteřinu na druhou ze soustavy Modula a krystalické koule, přichycené k plášťům lodí a chráněné jejich štíty, vlekly s sebou.

Generál uvažoval o tom, proč pozitronika nebo někdo z posádek nepřišel na to, že by se mohli ukrýt v lineárním prostoru.

Napadlo ho, že čekají na rozkazy z Moduly II. To byla slabost nepřítele, který byl odkázán na posádky složené z otroků, zbavených vlastní vůle.

Tisíce a tisíce výbuchů umělých sluncí oslepovaly, i když panoramatická obrazovka měla polarizační filtr. Podle propočtu pozitroniky se teď pohybovaly všechny lodě se zrychlením sedm set kilometrů za vteřinu na druhou. V této rychlosti bylo nesmírně obtížné mířit přesně.

Za třicet vteřin vybuchla druhá nepřátelská loď. Třetí ji přežila jen o patnáct vteřin.

Kastoriho obličej byl nehybný. Věděl, že svým rozkazem odsoudil Pozemšťany v nepřátelských lodích k smrti. To vědomí s sebou ponese celý život.

Další diagram zaměřovačů ho vytrhl z jeho trudných myšlenek. Zděsil se. „Kapitáne! Okamžitě změňte kurz, kurz kolizní s nepřátelskou lodí," zařval do interkomu.

Generál věděl, že kapitán lodi ho pochopí. Nechtěl skutečně vlastní loď torpedovat nepřítele, jen se přiblížit se natolik, aby mohla vstoupit do hry i lehká transformační děla. Diagram totiž ukazoval, že poslední krystalická koule se rozdělila a po částech byla vtahována do lodi. Mohlo to znamenat jen jediné, nepřátelská loď se chystala k úniku do lineárního prostoru!

Když na CRESTU IV dostali hlášení, byli vzdáleni od VESPASIANA třináct milionů kilometrů.

Atlan počítal s tím, že některá nepřátelská loď by mohla uniknout do lineárního prostoru. Arkonidan, v dobách své největší slávy vrchní velitel celého válečného loďstva, nikdy nezapomínal na takové možnosti. Byl věrný zásadám, které mu kdysi dávno vštěpovali na důstojnické škole v jeho vlasti - držet se pokud možno dál od bojiště, i když to bylo v rozporu s vůdčí zásadou Perryho Rhodana. Atlan neupíral Rhodanovi hlavní zásluhu na vítězství v mnoha rozhodujících bitvách, zejména v první fázi pozemské expanze, kdy osobně vedl své vojáky do útoků. Považoval to však za přechodný jev, platný pro určitý vývojový stupeň. Dnes už považoval Rhodanovo osobní nasazení většinou za nezodpovědné. Podle jeho názoru měl vrchní velitel, tím spíše Velký administrátor obrovské říše, řídit bojové akce z bezpečné vzdálenosti, neriskovat a soustředit se na celkovou situaci, nikoliv

na jednotlivosti.

Nicméně už dávno rezignoval a už se nesnažil Rhodana přesvědčit o správnosti svého postoje. Naopak, několikrát se sám zúčastnil akcí komand, ačkoliv si byl jistý, že to není správné.

Tentokrát však jednal obezřetněji a nyní se to vyplatilo.

CREST IV byla, nepočítáme-li FRANCISE DRAKEA, jedinou lodí, která dokázala vystopovat jinou loď v lineárním prostoru a sledovat ji. Roi Danton věnoval Velkému administrátorovi tak zvaného poloprostorového stopaře a za tento „dar“ si vymohl autonomii Svobodných obchodníků ze soustavy Boscykovy hvězdy.

Atlan se otočil k podplukovníku Moghuovi. První důstojník vlajkové lodi byl odpovědný za obsluhu stopaře. Přístroj nebyl dosud bezporuchový a technik z FRANCISE DRAKEA ho musel před nedávném opravovat.

„Je stopař v pořádku, podplukovníku?“

Obrovitý Afropozemšťan začal svou vojenskou kariéru před třiceti lety ve Čtvrté flotile na těžkém křižníku KO-NATA, ve stošestnáctém sektoru proti Bluesanům. Potom sloužil na tehdejší vlajkové lodi CREST III. Za tu dobu čas postříbřil jeho smolně černé vlasy, ale jistého ostychu před nejvyššími představenými se nezbavil. „V pořádku, pane!“ řekl zřetelně, ale poněkud pobledl.

Arkonidan přikývl a spojil se Himsem, kapitánem FRANCISE DRAKEA, aby ho informoval, že bude pronásledovat poslední nepřátelskou loď v lineárním prostoru. FRANCIS DRAKE však měl

zůstat v těsné blízkosti Moduly II a snažit se i nadále navázat spojení s Velkým administrátorem.

Mezitím kapitán CRESTU IV zvýšil rychlost na maximum a v okamžiku, kdy nepřátelská loď unikla do lineárního prostoru, byl připraven ji následovat. Normální svět, na něj je lidstvo zvyklé, náhle zmizel z obrazovek. Ty zachycovaly nyní pouze zvláštní energetické efekty meziprostoru, které viděl Atlan už tolikrát a přesto ho vždy znovu fascinovaly.

Tentokrát však sledoval pouze stopaře. Nepřátelskou loď bylo třeba co nejrychleji zachytit a zničit. Nemohl připustit, aby se hypnokrystaly vrátily do normálního prostoru někde v jeho rodné galaxii. Snadno by si podrobily obyvatelstvo nějaké planety a

získali by tak obrovské možnosti k šíření svého vlivu a přepravě dalších národů z Magellano-vých mračen do galaxie.

„Zaměřovací echo jasné a konstantní, pane!" hlásil Moghu.

Nyní bylo třeba určit směr letu. Palubní pozitronika rychle propočítla kurz. Už za několik minut bylo jasné, že prchající loď míří do sektoru Červánky. Navíc bylo zjištěno, že stále zrychluje. Předhonit ji nebylo možné a nešlo ani dát zprávu solárnímu maršálu Bullovi, aby přeskupil své síly a zničil loď hned po přechodu do normálního prostoru. Z lineárního prostoru nebylo možné navázat spojení.

Na druhé straně loď s krystaly nemohla uniknout svým pronásledovatelům. To si aspoň mysleli lidé na palubě CRESTU IV

Mysleli si to však pouze do okamžiku, kdy na obrazovce stopaře uviděli nějaký záblesk a hned nato obrazovka zčernala.

„Co se stalo?" vykřikl Atlan.

První důstojník neodpověděl. Stále se pokoušel opět přístroj zapnout, ale bezúspěšně. Nakonec pokrčil rameny a konstatoval: „Porucha, pane. Zřejmě ještě bude třeba vycytat v něm nějaké mouchy."

„Nebo nám ti kupci znovu podstrčili podřadný přístroj," zuřil Atlan. „Opravte ten krám, zatraceně. Nesmíme ztratit stopu!"

„S prostředky, které tu máme, to není možné, pane," trpělivě vysvětloval Moghu. „Ostatně neznáme ten přístroj tak dokonale, abychom mohli zjistit, v čem je chyba. Musíme sledovat robotizovanou loď naslepo, nebo se vrátit."

Když první záchvat vzteku pominul, musel Atlan uznat, že Moghu má pravdu.

„Plukovníku Akrane, nejvyšší rychlostí se vraťte zpět," rozkázal Atlan. „Musíme nasadit na pronásledování FRANCISE DRAKEA."

Pokud už nebude pozdě, dodal v duchu.

Rasto Hims, kapitán FRANCISE DRAKEA, se nezmohl na slovo, když se na jeho hlavu snesla lavina Atlanových výčitek. Omezil se na to, že potvrdil přijetí rozkazu a okamžitě ho začal plnit. Atlan pak informoval velitele 82. stabilizačního svazu o své smůle. Kastoři se nejdříve tvářil zdrceně, náhle se však rozesmál.

„Nechápu, co je tu k smíchu," rozčilil se Atlan.

„Vlastně také nevím, pane," přiznal generál. „Jen mě napadlo, co by bylo, kdyby měl stopař na FRANCISU DRAKEOVI také poruchu, pane."

„Ten nikdy," řekl se vzteklým úsměvem Atlan. „To jen nám podstrčili zmetek."

„O tom pochybuji, Danton nás potřebuje," hájil Svobodného obchodníka Kastoři. „Ale ať je to jak chce, co bude, když FRANCIS DRAKE také ztratí stopu I-13? Měli bychom pro každý případ informovat maršála Bulla. Navrhuji vyslání jednoho křižníku do sektoru Červánky."

„Souhlasím, generále. Vyberte loď a ať se kapitán se mnou spojí, dám mu další instrukce."

„Provedu, pane!"

O minutu později se u Atlana ohlásil hypervysílačkou major Troptiněv, kapitán REVINA. Atlan si ho pamatoval a soudil, že generál nemohl vybrat pro tuto misi lepšího muže. Atlan majorovi nařídil, aby letěl nejvyšší rychlostí bez ohledu na životnost Kalupova konvertoru. Po návratu do galaxie se měl okamžitě hlásit u solárního maršála Reginalda Bulla, informovat ho a vyřídit admirálovu naléhavou žádost, aby okamžitě podnikl všechny kroky ke zničení nepřátelské lodi I-13. Na posádce Pozemšťanů ovládaných hypnokrystaly neměl brát ohled. Nebezpečí pro celé lidstvo bylo příliš velké.

Major potvrdil přijetí rozkazu a RE-VINO okamžitě zahájil přechod do lineárního prostoru. Z údajů o letu Atlan vyčetl, že se křižník pohybuje s pětadvacetiprocentním přetížením.

O deset minut později Atlan zvláště ocenil generálovu radu, protože se FRANCIS DRAKE vrátil s nepořízenou. Rasto Hims ohlásil, že se nepodařilo objevit stopu I-13. Loď zmizela v nekonečnu meziprostoru. Bylo to mimořádně znepokojující.

Vlastně by se Rhodan i on, Atlan, měli co nejrychleji vrátit do Mléčné dráhy, ale Rhodan byl na Module II a dosud se s ním nepodařilo navázat spojení.

3.

Vodní plocha pravěkého moře byla zkalena zvířeným bahnem. Hladina blízko vybombardovaných podmořských měst se leskla olejovými skvrnami a v kalné vodě plavaly trosky i mrtvoly. A všude se těsně nad hladinou pohybovaly hruškovité lodě a

vystřelovaly své rakety. Relativně malé výbuchy v elektrárnách a skladištích unikaly pozornosti na pozadí ohnivého pekla jaderných výbuchů.

Major Čaj Kulu pilotoval KC-31 s jistotou náměsíčníka. Korveta prolétala mezi výbuchy a držela se nízko nad zvířenou hladinou oceánu. Jazyky vln občas olízly její spodek.

„Všiml jste si, že útočí hlavně na podmořská města, pane?“ zeptal se Rhodana Kasom.

„Gurradové musí Perliány zuřivě nenávidět,“ souhlasil Rhodan. „Bije do očí, že útoky na průmyslová centra Perliánů a krystalových agentů jsou mnohem slabší než ryze teroristické nálety na obytné plochy. Proto jsou útoky z kosmického prostoru vedeny hlavně na podmořská města.“

Korveta byla prudce stržena stranou, když půl kilometru od její zádi vybuchla jaderná nálož. Ohnivá koule atomární exploze dostihla pozemskou loď a zacloumala s ní jako se suchým listem.

Ale štít odvrátil od korvety termické a radiační účinky.

Šest kilometrů od epicentra výbuchu Čaj Kulu opět plně ovládl loď a znovu ji přitlačil k povrchu oceánu. Blížili se k pobřeží rovníkového kontinentu.

Rhodan se ohlédl, když se hermetické dveře za jeho zády otevřely. Ve dveřích stál Danton a držel v ruce fólii. V obličejí byl bílý jako stěna. Klopýta-vě přistoupil k Rhodanovi.

Perry Rhodan pochopil, pro jistotu se však zeptal: „Robotizovaná loď?“

„Ano!“ chraplavě odpověděl král. „Zaměřovači zjistili, že 82. svaz dorazil a zničil tři ze čtyř robotizovaných lodí -spolu s jejich posádkami ze zotročených Pozemšťanů.“

Rhodan na to neřekl nic a Danton ztěžka klesl do křesla.

„Nic k tomu neřeknete, grandseigneur?“ zeptal se trpce.

„Atlan měl jistě dobrý důvod k tomu, aby nařídil zničení těch lodí,“ poznamenal Kasom.

„Ano, Atlan by nikdy nevydal takový rozkaz, kdyby to nebylo nutné,“ přisvědčil Rhodan.

„Kladu si otázku, zda nějaký člověk má vůbec právo zabít jiné lidi, kteří se octli na druhé straně bez vlastní viny,“ naléhal Roi.

„Klademe si ji pořád od časů sjednocování lidstva. Většina vojáků válčících říší nenesla vinu na válce a přesto se navzájem

zabíjeli."

„To ale bylo v časech barbarství!" namítl Danton.

Čaj Kulu se otočil k diskutujícím a tiše řekl: „Chtěl bych připomenout, že před půl hodinou se z planety vznesly čtyři neidentifikované objekty a zamířily do kosmického prostoru. I když se nám nepodařilo je identifikovat, jedna hypotéza se nabízí. Perliáni se snaží především dostat do bezpečí „upravené" hypnokrystaly. Robotizovaná lodě jsou nesporně vhodnými prostředky k přepravě těchto krystalů do naší galaxie. Z toho usuzuji, že neidentifikované objekty jsou shluky krystalů, které mají být naloženy do robotizovaných lodí. V tomto případě je obětování ztročených posádek plně ospravedlnitelné."

„Jestliže je vaše hypotéza správná, otázka stojí skutečně jinak, majore," připustil Danton.

„A majorova hypotéza je téměř určitě správná," dodal Rhodan. „Je to jediné možné vysvětlení Atlanova rozkazu. Jen si představte, co by se stalo, kdyby byly obrovské shluky krystalů dopraveny do naší galaxie. Vznikl by chaos, který si stěží umíme představit."

„Přesto je to hrozné," nedal se Danton a zachvěl se.

„Nejhorší je to pro toho, kdo takový rozkaz musí vydat," konstatoval Čaj Kulu.

Všichni se odmlčeli, až Danton si náhle uvědomil: „Ale robotizované lodě byly čtyři!"

Nikdo nereagoval, ale všichni mysleli na to, co se stane, jestliže krystaly dorazí do Mléčné dráhy. Jaké oběti si to pak vyžádá?

Korveta přeletěla přes pobřeží rovníkového kontinentu a zabrzdila nad

velkým kosmodromem. Vznášela se v kouři a parách z četných požárů. V záblescích plamenů muži na můstku viděli hluboké krátery na startovacích a přistávacích plochách. Tento kosmodrom byl už dlouho nepoužitelný.

„Odsud podal major Hole poslední zprávu," zašeptal Perry Rhodan. „Jeho space jet by měl být někde tady."

„Jestliže tady byl, pak z něj už sotva něco zbylo," řekl bezbarvě Danton. „Muselo tu vybuchnout tak třicet atomových bomb. Ohnivá smřť musela zničit každou menší kosmickou loď."

Velký administrátor si dal k ústům mikrofon palubního telekomu. Ztráta majora Hola by ho bolela. Ztráta mu-tanta-

zaměřovače Fellmera Lloyda by však byla nenahraditelná.

Proti optimistickým očekáváním evoluce lidstva pokračovala ve starých kolejích. K rozsáhlým pozitivním mutacím nedošlo, sny o „novém člověku“, Homo sapiens Novus, se nenaplnily. Pozitivní mutanti vybavení mimořádnými parapsychickými schopnostmi, kteří se zrodili v období atomárních experimentů, zůstali výjimkami. Rhodan je soustředil do svého svazu mutantů a postaral se o to, aby dostali vzácné buněčné aktivátory, aby jejich mimořádné schopnosti byly lidstvu zachovány. Byli nesmrtelní, ale fyzicky byli stejně zranitelní jako každý smrtelník.

Jeden z nich nyní zmizel kdesi na Module II.

„Zde Perry Rhodan,“ promluvil Velký administrátor do mikrofonu. „Volám Holovu skupinu! Ohlaste se, prosím! Chceme vás vyzvednout. Zde Perry Rhodan! Volám...“

Tuto výzvu opakoval desetkrát za sebou. Všichni napjatě čekali, ale nedostali žádnou odpověď.

Rhodan nařídil, aby výzva byla zachycena na pásek a nepřetržitě vysílána. Potom se obrátil na Čaje Kulu: „Oblé-távejte prostor kosmodromu, majore, budeme pátrat po nějakém funkčním antimodulátorovém projektoru. Snad nás major Hole uslyší a najde způsob jak se nám ohlásit. Dokud se tak nestane, nemůžeme pomoci jemu ani jeho lidem.“

Major Kulu potvrdil přijetí rozkazu. Korveta vystoupala do výše jednoho kilometru a začala kroužit nad obrovskou plochou kosmodromu.

Teprve z této výšky mohli zhodnotit skutečný rozsah zkázy. Hangáry, loděnice a obrovské stroje pro nakládání a vykládání lodí, to vše bylo roztaveno a seškvařeno do abstraktních útvarů. Tu a tam ještě stále zuřily požáry. Vítr trhal odchlíplé cáry plastového potahu přistávací plochy a zvedal mračna popelu.

Rhodan se soustředil na hromadu napůl roztavených trosek na východním okraji kosmodromu. "Podle hlášení majora Hola tam stálo sedm hruškovitých lodí, kterým se podařilo přistát," sdělil ostatním.

„Je překvapivé, jak účinné jsou termické střely guerillových lodí,“ poznamenal Masut. „Ty všelijak flikované hruškovité lodě jsou v lepším stavu než transportéry krystalů.“

Ukázal na asi pět metrů hlubokou vypálenou rýhu v povrchu

kosmodromu, která vedla až k troskám hruškovité lodi. Jeden z méně poškozených transportérů krystalů ležel na boku. Termický paprsek ho rozřízl ve dvě.

„Ano, je to pozoruhodné," zamumlal Rhodan. „Chtěl bych, aby Gurradové byli našimi spojenci. Určitě vědí o krystalech mnohem více než my."

Potom se spojil s ústředím palby. „Zahajte palbu z dezintegrátorů na transportér. Chci mít stoprocentní jistotu, že náklad je dokonale zničen," rozkázal.

O vteřinu později z KC-31 vylétl zeleně zářící svazek paprsků směrem k přistávací ploše a cíl se proměnil v mračno molekulárních plynů.

Najednou pronikavě zaječela poplachová siréna a okamžitě se ohlásila zaměřovací centrála.

„Osmnáct malých létajících objektů nabralo kolizní kurz na nás!"

„Samonaváděcí rakety," konstatoval věcně Rhodan při pohledu na obrazovku. „Palte!"

Čaj Kulu strhl korvetu níž a opsal s ní křivku, zároveň zahájila palbu impulsní děla a dezintegrátory. Nepřátelské rakety neměly šanci. Jedna za druhou explodovaly v bezpečné vzdálenosti od korvety. Atomární žhavé koule pustošily jen trosky kosmodromu. Logické myšlení robotů, kteří řídili pozemní obranná zařízení, je vedlo k zastavení pokusů o sestřelení KC-31, které se ukázaly jako zjevně neúčinné.

Rhodan přemýšlel o tom, proč se major Hole a jeho lidé stále nehlásí. Major a Lloyd byli dost inteligentní na to, aby včas opustili nešťastné pozice a Velký administrátor proto věřil, že se ukryli dřív, než došlo k ničivému útoku z kosmického prostoru. Na druhé straně každý z mužů komanda měl ve svém bojovém obleku zabudován hypervysílač i telekom, takže by nemělo být problémem spojit se s korvetou. Za těchto předpokladů bylo jediné možné vysvětlení: komando se nacházelo v situaci, kdy by spojení s korvetou mohlo prozradit nepříteli jeho polohu...

Průzkum kosmodromu prokázal, že energetické věže s antimodulátory byly úplně zničeny. Rhodan již déle neváhal. Nalezení zachovalé energetické věže a její důkladné prozkoumání bylo hlavním cílem celé akce. Záchrana komanda byla považována

za vedlejší snadnou záležitost, ke které tak jako tak v průběhu pátrání dojde. Nyní byla situace jiná. Prakticky se již věnovali pouze pokusům o navázání spojení s žijícími členy komanda, ale bezvýsledně. Bylo třeba se opět začít věnovat hlavnímu poslání.

Rhodan tedy vydal s těžkým srdcem rozkaz opustit prostor nad kosmodromem a letět dál do nitra kontinentu, kde se daly předpokládat další kosmodromy s energetickými věžemi.

Čaj Kulu vedl korvetu těsně nad povrchem, který nesl stopy strašlivého bombardování. Jakmile však KC-31 opustila prostor nad kosmodromem, opět se objevily samonaváděcí rakety. Tentokrát útočily ze tří stran a v různých výškách. Dělostřelci měli plné ruce práce aby tyto cíle zlikvidovali. Celou korvetu zahallil mrak z výbuchů.

Potom se pod korvetou objevila džungle, která ostře kontrastovala s pobřežním pásem, přeplněným technickými zařízeními. V této oblasti nechtěli Perliáni zasahovat do panenské přírody. Svá sídla raději umístili pod vodní hladinu, řešení, které Rhodan obdivoval, ačkoliv mu bylo cizí.

Útoky raket stále pokračovaly, když spojaři ohlásili, že zachytili slabé rádiové signály. Zda šlo o signály Holova komanda, nebylo jasné.

„Vraťte se k místu zachycení signálů a několikrát ho obleťte!“ rozkázal Rhodan. Čaj Kulu stočil korvetu prudce vlevo. Dva roje řízených raket nestačily reagovat na změnu kurzu, automatika zase nestihla identifikovat rakety letící jí vstříc jako vlastní. Tucet mohutných explozí ukončil na chvíli akce pozemní obrany a poskytl možnost KC-31 klidně kroužit nad vytypovaným místem.

Spojaři opět zachytili slabé signály a podařilo se jim je lokalizovat. Přicházely ze středu sopečného pohoří. Rhodan vydal rozkaz letět k cíli nízko při zemi. Předpokládal, že nepřítel považoval výbuchy vlastních raket za zničení korvety a tudíž se KC-31 při nízkém letu podaří uniknout zaměření.

Čaj Kulu zamířil k zemi a vyrovnal let jen několik metrů nad terénem. Termické působení motorů a ochranného energetického štítu vypálilo v džungli skoro půl kilometru široký průsek. Korveta zamířila k cíli ve výšce pouhých dvanácti metrů.

Perry Rhodan přešel do centrály spojařů. „Co jste zatím zjistili o těch signálech?“ zeptal se.

Důstojník zapnul obrazovku automatického vyhodnocování. Objevily se na ní zelené lomené čáry. "Jde o velmi málo výkonný vysílač VKV, pane. Kód však nemůžeme rozluštit," vysvětloval náčelník spojení a zapnul akustický zesilovač.

Z přístroje se linuly tóny připomínající tu zpěv ptáků, tu zvuky houslí. Náhle však tato produkce ustala.

„Každé vysílání trvá přesně devět vteřin, pane," sdělil spojař.

„V jakých intervalech se opakuje?" chtěl vědět Rhodan.

„Po dvou a půl minutách, pane."

Rhodan rozkázal, aby ho informovali jakmile začne další vysílání a odešel. Danton, který ho doprovázel, však ještě zůstal.

„Pokračujete ve vysílání výzvy Holové skupině?" zeptal se.

„Jistě," přisvědčil důstojník.

„Zastavte ho," poručil Danton. „Nepřítel nás zřejmě ztratil a bylo by nerozumné, abychom ho opět přivedli na naši stopu svým vysíláním."

„Nemohu od vás přijímat rozkazy, pane Dantone. Dokud zastavení vysílání nenařídí Velký administrátor, budeme v něm pokračovat."

Král přikývl, také odešel a přednesl svůj návrh Rhodanovi. „Nejsem nehu-mánní, ale z ryze strategického hlediska je další vysílání nesmyslné a nebezpečné," řekl na závěr.

„Nemusíte se omlouvat, monsieur, znám vaše názory velmi dobře," uklidnil ho Rhodan a okamžitě vydal rozkaz, aby vysílání výzvy bylo zastaveno.

Mezitím se KC-31 přiblížila k horskému hřebenu na vzdálenost několika set metrů. Džungle náhle skončila a před zraky posádky se rozprostíralo obrovské pole ztuhlé lávy. Jen tu a tam se už stačily uchytit nějaké keře nebo trsy trávy.

„Další vysílání," oznámil spojař interkomem. „Naprosto stejné."

Rhodan poděkoval za zprávu.

„Jsem si téměř jistý, že jde o automatickou vysílačku, která něco opakuje, pravděpodobně nouzové volání. Překvapuje mě pouze, že ji Perliáni ještě nezaměřili," poznamenal Danton.

„Co když je to léčka? To by vysvětlovalo, proč Perliáni nereagují. Třeba doufají, že do ní padneme."

„Myslím, že je to nepravděpodobné," ozval se Melbar Kasom.

„Neodpovídá to perliánské mentalitě. Přesto navrhuji přistát v jisté vzdálenosti od zdroje a na místo vyslat zvěda.“

Rhodan s úsměvem přikývl. Věděl, že Ertrusan se už těší na samostatný úkol, odpovídalo to jeho povaze i průpravě, kterou dostal jako specialista USO. Samostatným akcím, kdy si sám mohl změřit důvtip a sílu s protivníkem, dával přednost před bitvami kosmických lodí.

„Dejte dohromady desetičlennou skupinu, Kasome. Já ji povedu, zbývá tedy vybrat osm mužů,“ rozhodl Rhodan. Kasom odešel a Rhodan rozkázal Čaji Kulu, aby přistál dva kilometry od zdroje.

„Během mé nepřítomnosti převezmete velení, monsieur Danton. Souhlasíte?“ zeptal se potom Dantona.

„Samozřejmě, grandseigneur!“

Kolem korvety se tyčily strmé skalní stěny. Do hukotu motorů pronikalo dunění odněkud z nitra planety. Páry a kouř zastíraly oblohu. Korveta elegantním obloukem obkroužila sopku, prolétla úzkou roklí a dostala se do širokého údolí s jezírkem uprostřed, z něhož tryskal gejzír.

Major Čaj Kulu prudce zabrzdil a ukázal k nízkému kráteru zřejmě vyhaslé sopky. „Tam je zdroj signálů, pane. Žádám o povolení k přistání.“

Rhodan si prohlížel krajinu přimhouřenýma očima. Kdyby korveta přistála zde, nebyla by ničím chráněna před hypotetickým nepřitelem, který by se skrýval v kráteru.

„Přistaňte tam dál, na té rozervané skalní stěně. Tam bude loď chráněna před pohledy z kráteru,“ rozkázal Velký administrátor.

Za necelou minutu KC-31 přistála na vlně ztuhlé lávy chráněné převisem od pohledů z kráteru. Rhodan vstal. Brzy se doví, jaké tajemství kráter skrývá.

Rhodan na první pohled poznal, že Kasom vybral komando dobře. Všichni muži byli zkušení vojáci, o jejichž odvaze nebylo možné pochybovat. Vysokého nadporučíka s černým plnovousem a zahnutým orlím nosem znal Rhodan už z dřívějšíka. Bojoval spolu s ním v době, kdy byla CREST III odhozena o pětadvacet tisíc let do minulosti. Nadporučíku Huranovi muselo být už skoro šedesát, ale jeho vodově modré oči měly stále ještě mladistvou jiskru a jeho

pohyby připomínaly pružný pohyb šelmy. Stále ještě byl na vrcholu. Rhodan obdivoval pokrok medicíny, která to umožňovala.

„Kdy už si založíte rodinu, nadporučíku?“ zeptal se srdečně Rhodan a podal mu ruku.

Huran se zašklebil. „Počítám, že na to mám ještě tak padesát let čas, pane.“

Melbar Kasom začal vydávat rozkazy, Rhodan kontroloval výzbroj. Kromě obvyklých paprskometů a paralyzátorů muži nesli ještě raketometry a těžké dezintegrátory.

„Nasadit antiflexní brýle!“ velel Kasom. „Zapnout deflektorové generátory!“

Rhodan počkal, až mu ostatní zmizí z očí, a teprve potom si také nasadil brýle. Tyto brýle byly vyvinuty v době války s Lauriny a kompenzovaly nositeli otočení světelných vln deflektory. Rhodan opět spatřil příslušníky komanda.

Kasom vydal rozkaz zapnout antigravitační generátory a minimotory. Muži se jako duchové vznesli k podmračeně obloze Moduly II. Potom zamířili k vyhaslému kráteru ve výšce asi sto metrů nad povrchem.

Velký administrátor nechal nejdříve obsadit okraj kráteru. Motory byly vypnuty a jen antigravitační projektory udržovaly vojáky asi metr nad skalní obrubou kráteru. Tady se láva již dávno proměnila v úrodnou půdu, na které rostly keře a tráva. Bylo to neklamné svědectví, že sopka vyhasla již dávno.

„Tak se mi zdá, že se zaměřovači spletli,“ pošeptal Kasom Rhodanovi.

„Automatické přístroje se nemýlí, zdroj musí být tady,“ namítl Rhodan.

„Hm,“ zamumlal Kasom. „Navrhuji ponechat nahoře pět mužů a s ostatními sestoupit do kráteru.“

„Souhlasím. Zaříd'te to, Kasome,“ souhlasil Rhodan, i když se mu to opatření zdálo přehnané. Po nepříteli nebylo široko daleko ani vidu ani slechu a navíc byla blízko KC-31. Jak by tady mohla být léčka?

Za chvíli se k Rhodanovi připojili Kasom, nadporučík Huran a další dva muži. Na Kasomovo znamení začali všichni klesat do zdánlivě bezedné hloubky. Za okamžik zmizela vegetace ze stěn kráterů a brzy potom muže obklopila neproniknutelná tma.

Muži aktivovali noktovizory. Navzájem se viděli jen jako nafialovělé stíny.

Pod sebou uviděli „měsíční krajinu“. Jen vrstva mechů a lišejníků ten dojem rušila. Nic však neukazovalo na přítomnost někoho nebo něčeho, co vysílalo tajemné signály. Ostatně od chvíle, kdy korveta přistála se již vysílání neopakovalo!

Rhodan si to vysvětloval tak, že někdo zaregistroval jejich příchod a vysílání přerušil.

Komando dosedlo na dno kráteru a vytvořilo kruh. Muži se rozhlíželi na všechny strany se zbraněmi připravenými k palbě. Neviděli však nic podezřelého, ani vysílačku, ani nějaký otvor ve skalní stěně, nic, co by připomínalo vstup...

Kasom vytáhl jakýsi hranatý přístroj z pouzdra a napojil ho na zdroj ve svém bojovém obleku. Byl to mikrozaměřovač. Pomalu jim zkoumal píd' po pídi stěny kráteru i jeho dno.

Náhle hvízdal a strnul. Rhodan a vojáci se vrhli k zemi a zamířili na místo, které zaměřovač označil. Čekali nějakou reakci, ale nedočkali se. Vojáci se pomalu soustředili kolem označeného místa. Potom k němu vykročil i Ertrusan se zaměřovačem v ruce. Ani se nenamáhal krýt.

„Zaměřovač ukazuje zamaskované dveře a nějakou komoru za nimi, dál patrně pokračuje nějaká štola,“ hlásil a začal ohmatávat levičkou skálu před sebou. Potom pokynul ostatním aby ustoupili, schoval zaměřovač a vytáhl těžký dezintegrátor. Nastavil ho na maximální rozptyl a minimální intenzitu a stiskl spoušť.

Zeleně zářící kužel udeřil do skály -a vyhasl. Skála se proměnila v oblak plynu a za ní se objevily kovové dveře.

„Musíme si rozmyslet další postup,“ řekl Rhodan. „Nesmíme vzbudit u... řekněme zdejších obyvatel, podezření, že přicházíme s nepřátelskými úmysly. Je třeba se pokud možno vyhnout použití síly.“

Kasom začal pečlivě zkoumat dveře, zatímco Rhodan se náramkovou vysílačkou spojil s Dantonem a potom s hlídkou na okraji kráteru a informoval je o nových skutečnostech. Kasom neuspěl a opět vytáhl zaměřovač.

„Uprostřed dveří je nějaké složité zařízení,“ oznámil Kasom. „Na prostý zámek je příliš složité a navíc není nijak spojeno s povrchem dveří, ani s jejich okraji.“

Rhodan na to nic neřekl. Slyšel vysílání neznámých a pochopil, že mají před sebou zcela zvláštní bytosti, proto ho nepřekvapovalo, že i jejich technika je velice neobvyklá.

„Máte frekvenci cizinců," rozkázal za chvíli Rhodan. „V přilbě máte nouzovou vysílačku VKV. Řekněte něco na jejich frekvenci, snad nějak zareagují."

Kasom pokrčil rameny, ale rozkaz splnil. Rhodan nemohl slyšet, co říká, ale podle pohybů rtů viděl, že mluví. Potom umkl a čekal na odpověď, po chvíli však přístroj vypnul a opět otevřel přilbu. „Nic, pane!" zvolal vztekle.

„My nerozumíme jejich řeči a oni naši," poznamenal klidně nadporučík Huron. „Abychom jim rozuměli, museli bychom mluvit ptáčinou."

Huronovo označení jazyka cizinců se Rhodanovi líbilo, skutečně mu připomínal chvílemi zpěv ptáků. Myslel však na něco jiného.

„Máte přece paměťovou jednotku?" zeptal se Kasoma.

„Jistě, pane."

„Výborně. Spojte se s náčelníkem spojovací služby korvety a řekněte mu, ať to vysílání v ptáčině přehraje do paměti. Bude to jen pokus, ale třeba se dostaneme o něco dál," řekl Rhodan.

Etrusan pochopil a rozkaz okamžitě tlumočil. Za několik minut měl už ve své paměťové jednotce tajemné vysílání nahráno. Okamžitě opět zaklapl přilbu, zapnul vysílačku VKV a „ptačí" vysílání přehrál. Dveře se otevřely ještě než vysílání doznělo.

Do kráteru se vyřinulo světlo ze čtvercové komory o stranách asi osm metrů. Stěny byly obloženy lesklým materiálem připomínajícím kovoplast.

„Sezame otevři se. Je to jak z tisíce a jedné noci," zamumlal Huron.

Kasom vstoupil do místnosti jako první, Rhodan za ním. Potom chtěl vstoupit Huron, ale Rhodan ho zadržel. „Půjdete poslední, nadporučíku. Nechci, aby nás někdo napadl ze zadu."

„Ano, pane," předpisově odpověděl Huron a otočil se ke dvěma vojákům. „Tak padejte. Táta dá pozor, aby vám někdo ze zadu nenatloukl."

Pod drsnou slupkou bojovníka, který absolvoval stovky

vražedných misí, bilo poměrně měkké srdce. Nadporučík vstoupil jako poslední a s dezintegrátorem v ruce se stále rozhlížel a ohlížel dozadu. Potom následoval ostatní pružným krokem šelmy.

Jak Kasom předpokládal, byl tu vchod do úzké štolý. Rhodan viděl téměř jen Kasomova záda. Také tady byly stěny potaženy materiálem podobným kovoplastu. Vzduch tu byl překvapivě svěží a studený.

Jakmile Huron opustil vstupní místnost, dveře se za nimi s lehkým syčením zavřely. Muži se bezděčně zastavili.

„Nenechme se tím rušit,“ řekl lehce Rhodan. „Ty dveře snadno vyhodíme do povětří, kdyby to jinak nešlo. Ale už nevěřím, že by to byla past.“

Přes svůj proklamovaný optimismus měl Rhodan vážné obavy. Netýkaly se však jeho a jeho průvodců, ale Holovy skupiny. Třeba zkoumají něco, co je pro lidstvo zcela bezvýznamné a zatím někde hynou jejich druzi právě proto, že se oni zabývají prkotinami.

Potlačil však pochybnosti. Tato planeta je důležitou základnou úhlavních nepřátel lidstva a vše neobvyklé je zde třeba prozkoumat. Výsledky mohou být bezvýznamné, mohou však také znamenat důležitý zvrat v boji s krystalovými agenty.

Ertrusan si již nějakou dobu cosi mumlal. Byl zřejmě nespokojený s dosavadními výsledky akce. Rhodan ho chápal. Objevíli sice jakési tajné podzemní zařízení a nápaditým trikem se dostali dovnitř, ale to bylo vše. Po osazenstvu této tajemné stanice nebylo ani stopy.

Hlasitý výkřik donutil všechny aby se otočili. Rhodan první pochopil, co se stalo - nadporučík Huron zmizel. Na jeho místě byl oblak zářící všemi barvami spektra, oblak, který nadporučíka zřejmě pohltil.

Prvotní zděšení pominulo takřka okamžitě. Rhodan byl již opět ledově chladný.

„Aktivujte ochranné clony a zůstaňte stát!“ rozkázal ostře. Pro posledního muže v řadě přišel ten rozkaz pozdě. Zmizel stejně jako nadporučík. Na rozdíl od něho nestačil ani vykřiknout. Další v řadě namířil na oblak svůj raketomet.

„Nestřílet!“ zavelel Rhodan. Opět pozdě. Oblak se sunul k poslednímu muži. Rhodan zatajil dech...

Zlomek vteřiny se zdálo, že energetická clona vojáka ochrání. Kasom však první postřehl, že to barevné něco ve skutečnosti jen obtáčí ochrannou clonu. Jako nějaký sliz se to plazilo po podlaze, stěnách i stropě a obalovalo vojáka vrstvu po vrstvě.

„Zpátky!“ zařval Rhodan.

Ječivý zvuk, stále pronikavější a vzápětí ztlumený, prozrazoval, že muž zapnul svůj mikromotor na nejvyšší obrátky a pokouší se dostat z neobvyklého sevření. Potom motor náhle ztlchl.

Myšlenky se Rhodanovi divoce honily hlavou. Intuitivně nevěřil, že ten barevný mrak je vůči nim nepřátelský. Jejich problém však spočíval v tom, že oni se mohli jevit jako nepřátelé... Z myšlenek ho vyrušil Ertrusan, který naléhal, aby odletěli.

Rhodan pokrčil rameny a rozletěl se za Kasomem. Oba se pohybovali za pomoci antigravitačního agregátu, ale motory nezapínali. I tak se pohybovali rychleji než mrak.

Velký administrátor pocíťoval stále silnější výčitky svědomí a nespokojenost. Zároveň si říkal, že je zbytečné nechat se tím oblakem pohltit jen proto, že již spolkl tři jeho muže. Jestliže byli mrtví už jim stejně nemohl pomoci, když ne -potom jim může spíš pomoci když zůstane na svobodě, než kdyby se dostal do zajetí jako oni. Svobodný má mnohem lepší pozici pro vyjednávání.

Ale vyjednávání s kým? Obyvatelé těchto prostor zůstávali stále neviditelní.

Neboje ten oblak identický s těmi neznámými cizinci, kteří se dorozumívají ptačími hlasy? Hrozivý třesk probudil jeho školené fyzické reflexy. Vrhł se na zem a současně vytáhl paprskomet, ještě dříve než se přes něj přehnala horká tlaková vlna. Z přijímače v přilbě uslyšel dunivý smích.

Rhodan se bezděčně nadzvedl. „Co se děje, Kasome?“ zeptal se ledově.

Ertrusan ze sebe vyrazil ještě nějaký válečný ryk a potom odpověděl: „Poslušně hlásím, pane, že jsem právě zničil jeden třípytivý oblak, který nás ohrožoval zepředu.“

Rhodan nevěřil svým uším. „Vy jste zničil oblak? Svým paprskometem?“

„Ne, pane, těžkým dezintegrátorem,“ spokojeně se chlubil Kasom.

„A on explodoval?“

„Implodoval, pane. Stáhl se do sebe tak rychle, že jsem jen na okamžik zahlédl zářící bod, který vzápětí jednoduše zmizel.“

Rhodan vstal. „Pusťte mě dopředu!“ rozkázal a vypnul individuální ochrannou clonu. Ertrusan ji také vypnul. Dva lidé chránění clonou by se vedle sebe štolou neprotáhli.

Rhodan si zkoumavě prohlížel štolu před sebou, ale nezaznamenal nic zajímavého. Imploze jen zničila obložení stěn, které nyní viselo v cárech. Rhodan myslel na to, že teď, bez ochranných štítů by mohli být snadno zabiti. Zavřel oči a snažil se soustředit. Před chvílí mu bleskla hlavou nějaká velmi důležitá myšlenka...

„Za námi je zase ten mrak, pane,“ ozval se Kasom. „Mám ho zničit?“

Rhodan mlčky potřásl hlavou.

„Potom musíme odletět!“ naléhal Kasom.

„Ne!“ řekl příkře Rhodan. Otevřel oči a uviděl zděšený Kasomův obličej. Usmál se a řekl: „Udělal jste chybu, Kasome, když jste ten druhý mrak zničil. Zdá se však, že ji ještě můžeme napravit. Zapněte zase svou ochrannou clonu a čekejte.“

Ertrusan slyšitelně polkl. Rhodan viděl, že svádí těžký vnitřní boj.

„Nemohu nečinně přihlížet jak se dobrovolně vydáváte v šanc neznámému nebezpečí, pane,“ řekl konečně Kasom. „Lidstvo vás potřebuje, pane, proto mi odpusťte, ale budu muset...“

Rhodan o krok ucouvl. „Zůstaňte stát, Kasome. Tady velím já! O správnosti mých rozhodnutí si můžeme později promluvit, ale teď poslechnete. Zapněte clonu. Víím, co chci.“

Kasom se bezděčně postavil do pozoru. Potom s těžkým povzdchnutím provedl Rhodanův rozkaz. Rhodan klidně pozoroval jak podivný oblak zahaluje Kasoma, až mu zmizel z očí. O vteřinu později se oblak dostal až k němu.

Cítil typickou bolest, doprovázející odhmotnění a opětné zhmotnění. Znal ji ze starých lodí a transmisi na dlouhé vzdálenosti. O zlomek vteřiny později - nebo dokonce současně? - spatřil světlo. Cítil, že padá, a trvalo věčnost než dopadl.

Nejistě se postavil na nohy a rozhlížel se. Vedle něj klečel Kasom a s téměř idiotským výrazem se díval na tři zmizelé, kteří se uvelebili v trávě o několik kroků dál a klidně pojídali cosi z

konzerv. Jeden z vojáků náhle zrudl a zalapal po vzduchu.

Rhodan vypnul individuální štít, přešel k vojákovu a dal mu herdu do zad. Voják vyplivl, co mu zaskočilo, a patrně dočista zmaten znovu zalovil lžící v konzervě.

„Výborně, synku, jen se nenech rušit," řekl pobaveně Rhodan.

Teprve tato slova vrátila vojáka do reality. Vyskočil a salutoval, konzerva i s lžící se odkutálela do trávy. Také nadporučík Huran se postavil do pozoru, ale konzervu před tím postavil do trávy.

„Omlouvám se, pane," řekl nadporučík. „Vzhledem k tomu, že jsme byli od vás odříznuti a pokusy o rádiové spojení selhaly, domníval jsem se, že je užitečné..."

Přerušil ho dunivý Kasomův smích. Velký administrátor přátelsky poklepal nadporučíkovi na rameno. „Jednal jste naprosto správně, nadporučíku, z hlediska psychologického i taktického."

Potom se otočil ke Kasomovi, který se ještě pořád smál.

„Myslím to zcela vážně, Kasome. Každý velitel se musí postarat o to, aby byli jeho lidé v dobrém stavu."

Potom se Rhodan opět rozhlédl. Travnatá rovina se táhla až k obzoru, na obloze bylo jen pár bílých obláčků. Po barevných oblacích, které je sem dopravily, nebylo ani stopy.

„Co teď, pane?" zeptal se Ark Huron. „Zřejmě nás přenesli na jinou planetu.

Ale proč? A jak se odsud dostaneme zpátky na Modul II?"

Rhodan se zeptal s úsměvem: „Máte tedy rovněž dojem, že jsme sem byli teleportováni nebo transmitováni?"

„Samozřejmě, pane. Bylo mi to jasné, jakmile jsem se ocitl tady. Srovnání s kouzelnými oblaky na Pigellu vede ke stejnému závěru, že ano?"

„Proto jste také nechtěl uletět?" vyrazil ze sebe Kasom.

„Je to tak," přisvědčil Rhodan. „Zdejší oblaka a oblaka na šesté planetě soustavy Vega ale nejsou identická. Domnívám se dokonce, že zde jde o technické zařízení, ačkoliv to zatím nemohu dokázat. Přesto se obávám, že jsem se dopustil určité chyby. Jestliže nás zde vysadili a nebudou se o nás dál starat, pak..."

Nedokončil větu. Na obličejích svých průvodců poznal, že je tato možnost dosud nenapadla a nyní je přímo vyděsila. Zasmál se, aby trochu uvolnil napětí.

„Cestu zpátky určitě najdeme, pánové," řekl bodře a zhluboka se nadechl čerstvého vzduchu, provoněného trávou. Ve skutečnosti byl však velmi znepokojen. Bojoval s pokušením upozornit na sebe inteligentní bytosti, které je sem dopravily, vystřelením jaderné rakety do horních vrstev atmosféry. Takové znamení by se nedalo přehlédnout. Zároveň by však svědčilo o tom, že ten, kdo ho dal, neoplývá trpělivostí a raději volí silové prostředky, než aby hledal rozumné řešení.

„Utvoříme širokou rojnici a poletíme asi sto kilometrů," rozkázal Rhodan. „Budeme udržovat stále rádiové spojení. Samostatné jednání je přísně zakázáno, s výjimkou případů, kdy rádiové spojení bude trvale přerušeno. I v tomto případě však nesmíte použít násilí v žádné formě. Zůstaňte pasivní. Násilí lze použít jen ve skutečně zoufalé situaci, kdy není jiné východisko."

O půl minuty později se Pozemšťané rozletěli různými směry.

Perry Rhodan už téměř urazil svých sto kilometrů a stále pozoroval krajinu pod sebou a čím dál víc mu připadala divná. Po celou cestu nezahlédl jediné zvíře, dokonce ani žádný hmyz. Kladl si otázku, jak je možné, že se zde neosvědčuje moudrost přírody. K čemu jsou ty pestrobarevné květy, když tu není žádný hmyz, který by se živil jejich nektarem a opyloval je?

„Po inteligentních bytostech stále ani stopy," uslyšel rezignovaný Kasomův hlas.

„Tady také nic," hlásil nadporučík Huron a po něm i oba vojáci.

„V případě nutnosti poletíme ještě deset kilometrů," rozhodl Rhodan. I jeho hlas však zněl skoro beznadějně.

Náhle se na obzoru objevily hory. Zasněžené vrcholky se ostře rýsovaly proti modré obloze. Mlha pod nimi vytvářela dojem, že se vznáší ve vzduchu. Rhodan sdělil své zjištění ostatním.

„Třeba ti ptáci žijí tam, pane," řekl nadporučík Huron s nadějí v hlase. Zřejmě očekával, že Velký administrátor dá povel pokračovat v letu k horám.

Rhodan však váhal. Ve skutečnosti nic nenasvědčovalo tomu, že by rozumné bytosti měly obývat právě hory.

Krajina pod nimi se také začala měnit. Travnatou rovinu vystřídala pahorkatina. Velká reka tekla od jihu Rhodanovi vstříc a zde tvořila oblouk a stáčela se k západu. Voda hučela a narážela na strmé žulové břehy.

Rhodan se snesl až těsně nad vodní hladinu a snažil se objevit nějakou stopu po živočiších, ale stále marně. O pár kilometrů dál po proudu však zahlédl skalní věž, vyčnívající z vody. Informoval o tom ostatní a oznámil jim, že hodlá prohlédnout tu věž zblízka. Velké naděje, že tam nalezne stopy inteligentního nebo aspoň zvířecího života, však nechoval.

O to větší bylo jeho překvapení, když najednou ze skály vyletělo hejno velkých ptáků a letělo mu vstříc.

Rhodan vypnul motor a začal se vznášet takřka nehybně. Ve vzduchu ho udržoval antigravitační agregát. Pro jistotu však vytáhl paralyzátor, ale nemířil.

Ptáci se blížili. Pohyb jejich křídel o rozpětí nejméně šest metrů, byl zcela nehlukný. Opeřený trup překvapivě připomínal trup pozemského klokanu, hlava byla úzká a vybíhala do krátkého, ale širokého rudého zobáku.

Ptáci několikrát obletěli vznášejícího se člověka.

Náhle sebou Rhodan trhl. Jeden z ptáků se přiblížil a vyrazil ze sebe stejný křik, jaký slyšeli na Module II na VKV. Tentokrát mu však Rhodan rozuměl!

Konečnější našel stopu Wingasů, muži bez křídel, promlouval nějaký hlas v Rhodanově mozku. Vítej na Winze, světě svobody!

Jsou to tedy ptáci! pomyslel si Rhodan.

Co je to: ptáci?

Rhodan pochopil, že tyto bytosti se s ním telepaticky dorozumívají. Rozuměl jim velice dobře, ačkoliv jeho vlastní telepatické schopnosti byli omezené a normálně telepatické zprávy „neslyšel“.

„Říkali jsme vám ptáci, dokud jsme neznali vaše skutečné jméno,“ odpověděl. Řekl to nahlas, protože si myslel, že tak mu lépe porozumějí. „Zachytili jsme vaše rádiové signály. Transmitterový oblak nás donesl sem. Nemáme však mnoho času.“

Ty, muži bez křídel, se jmenuješ Rhodan z Terry, jak vnímám tvé myšlenky. Moje označení je Winga-Helo. Nevím však nic o vysílání na základně nesvobodných, ani o transmitterovém oblaku, který vás sem dopravil.

Rhodan se zděsil. Jestliže Wingasové neměli nic společného s jejich přepravou z Moduly II sem, potom je také sotva mohou dopravit zpátky!

To jsem neřekl! okomentoval jeho myšlenky Winga-Helo. Byl to důkaz, že dokáže snadno číst Rhodanovy myšlenky, i když je nevysloví. Máme transponderové projektory a dovedeme s nimi zacházet, Rhodane z Terry. Přesto s vaším příchodem nemáme nic společného. Vůbec nevíme, že na jiných planetách jsou také transponderové projektory.

„Co se děje, s kým to mluvíte, pane?“ ozval se burácivý Kasomův hlas z přijímače.

„S Wingasy,“ odpověděl s úsměvem Rhodan. „Zapnu svůj naváděcí vysílač. Co nejrychleji mě zaměřte a leťte ke mně.“

Dovedl jsi sem bratry ze stejného hnízda, Rhodane z Terry? zeptal se Winga-Helo.

„Čtyři bratry. Byli sem dopraveni transponderovými projektory stejně jako já, Winga-Helo. Nyní se tady nemůžeme dlouho zdržet. Ostatní bratři ze stejného hnízda na nás čekají a potřebují naši pomoc. Máte možnost dopravit nás zpátky na základnu nesvobodných pomocí transponderových projektorů?“

Winga-Helo několikrát pohnul křídly než odpověděl.

Následuj mě ke skále, kde hnízdíme, Rhodane z Terry. Tam si můžeme v klidu o celé věci promluvit. Možná najdeme způsob, jak vám pomoci.

Podivní ptáci se rozletěli zpět ke své skalní věži uprostřed říčního proudu. Rhodan aktivoval svůj mikromotor a bez námahy je následoval. Wingasové chvíli kroužili kolem skály a potom se usadili na výstupky nebo do výklenků.

Rhodan zjistil, že od každého místa přistání vedly široké chodby do nitra skály. Nesly se odtud cvrlikavé, písklavé zvuky. Bezděčně se Rhodanovi vybavila představa mladých písklat, která ještě čekají na rodiče v hnízdě.

Máš pravdu, sdělil mu Winga-Helo. Jsou tam naše děti.

Wingas se složenými křídly ještě více připomínal opeřeného klokana. Nebyl oblečený, ale na jeho levé noze si Rhodan všiml tenkého, rubínové rudého řetízku. Opeření sestávalo z bezpočtu malých peříček černé, modré a bílé barvy. Velké oči se leskly. Měly teplou, zlatavě hnědou barvu. Vyzařovala z nich moudrost a добрota.

„Jste jediné inteligentní bytosti na této planetě?“ zeptal se Rhodan.

Tak to bylo zařízeno, odpověděl Winga-Helo. Za dávných časů nás ohrožovali nesvobodní, ale přišly dvě bytosti, které se vám velice podobaly, a pomoh-

ly mému národu. Mohli jsme si vybrat budoucnost podle svého přání, a Strážci nám ji zajistili. Od té doby žijeme na planetě svobody. Z dochovaných zpráv však víme, že ne všichni Wingasové si zvolili tuto budoucnost. Kde žijí jejich potomci a co dělají, to nám není známo. Nejdřív jsem myslel, že jsi jeden ze Strážců, ale když jsem nahlédl do tvého ducha, pochopil jsem, že tvá moc je jiného druhu.

Velký administrátor se musel držet, aby nedal najevo vzrušení, které pocítil, když byli zmíněni Strážci. Byly ty dvě bytosti, které kdysi zachránily národ Wingasů, Strážci světla, bytosti jako Tengri Lethos, který asi před třiceti lety zmizel v Andromedě spolu s Baar Lûnem a Omarem Hawkem?

Přihrál jim osud stopu, která vede k tajemství těch nadbytostí, jejichž stopy nacházejí všude ve Vesmíru?

Cože? užasl Winga-Helo. Ty jsi se osobně setkal s jedním ze Strážců, Rhodane z Terry?

„Setkal se s jedním ze Strážců světla, Winga-Helo. A rád bych o něm opět něco slyšel a dal mu zprávu. Můj zvěd v Andromedě zjistil, že usmířil dvě rasy, které byly úhlavními nepřáteli. Od té doby o něm nic nevím - a dva z mých nejlepších lidí jsou s ním...”

Také my jsme o nich neslyšeli od doby, kdy nás zachránili, smutně konstatoval Winga-Helo. Znamená to, že se vypravili do jiného času.

Tedy žádná stopa, jen prastaré pověsti, jaké si vypráví každá inteligentní rasa...

Z myšlenek Rhodana vyrušil nějaký hukot, který přicházel shůry. Vzhlédl a uviděl čtyři body, za nimiž šlehaly ohnivé jazyky. Za okamžik už jasně rozeznával své čtyři průvodce a v dalších vteřinách přistáli těsně vedle něho. Rhodan jim stručně vysvětlil situaci.

Nadporučík Huron, který hned po přistání pohladil peří na hlavě ptáka, který seděl blízko Rhodana, považoval za nutné se po vysvětlení omluvit.

„Promiňte,” řekl. „Doufám, že mi to nebudete mít za zlé, Winga-Helo.”

Oči okřídlené bytosti se leskly jako vyleštěné zlato. Nemohu ti to mít za zlé, Hurone z Terry, protože čtu tvé myšlenky. A náklonnost je dobrá pohnutka. To ten Velký muž by se ke mně raději neměl přibližovat. Celou dobu myslí jen na to, že by si mě upekl a snědl.

Melbar Kasom zrudl až ke kořínkům vlasů a nadporučík Huron se škodolibě zašklebil. „Je to ukázkový exemplář žrouta, Winga-Helo. Jeho perverzních myšlenek si není třeba všímat," řekl.

„Jen počkej, skrčku!" zavrčel Kasom.

Winga zacvrlikal něco do vchodu do jeskyně a za okamžik se objevil další pták. V širokém zobáku přinášel něco, co se velikostí i tvarem podobalo pštrosímu vejci. Winga-Helo to „vejce" uchopil a podával ho nadporučíkovi.

Nabízím ti pravejce Wingasů jako dar od mého lidu, protože ty jsi jediný z mužů bez křídel, jehož myšlenky vypovídají pouze o náklonnosti k nám a proto tě ochrání, kdyby ti ten Velký muž chtěl něco provést.

Huron rozpačitě převzal vejce. „Vřelé díky, Winga-Helo. Já... já..."

Bylo zřejmé, že neví, co si s tímto zvláštním darem počít. Kasom byl okamžitě na koni.

„Můžete si ho vysedět, nadporučíku," posmíval se.

Huron se tázavě podíval na Wingase, ale nedostalo se mu žádného vysvětlení. Nadporučík tedy s povzdechem vejce opatrně uložil do prázdné torny na proviant.

Rhodan celou scénu sledoval s nehybným obličejem. Nyní však usoudil, že už je čas vrátit se k otázce návratu na Modulu II.

„Zmínil jsi se, Winga-Helo, že byste nám mohli pomoci."

Okřídlená bytost několikrát zaklapa-la zobákem. Okamžitě se objevili dva další Wingasové. Přihopsali na svých klokaních nohách a posadili se vedle Winga-Hela.

Rád bych těmto Bezkrídłym z Terry poskytl veškerou pomoc, aby se mohli naším transmitterovým projektorem dostat zpátky na planetu, ze které sem byli transmitováni.

Asi půl hodiny pak diskutovali svým ptačím jazykem, aniž by jediná myšlenka dolehla k Pozemšťanům. Když diskusi ukončili, obrátil se Winga-Helo opět na Rhodana.

Je tu jedna možnost. Totiž, že změříme zbytkovou vibraci

vašich buněk, zapříčiněnou transmissi. Potom můžeme přibližně zjistit souřadnice cíle.

„Co myslíte tím přibližně?" zeptal se sklíčeně Rhodan.

Může se stát, že se na cílové planetě zhmotníte v pevné hmotě. Předpokládám však, že tamní transmitterové projektory se automaticky přepnou na příjem, jakmile zaměří impulsy vyslání. V tom případě se zhmotníte bez problémů.

„A když se nepřepnou na příjem?" zeptal se sarkasticky Kasom.

Všichni pobledli a bezradně se dívali jeden na druhého.

Konečně Rhodan pokrčil rameny. „Musíme podstoupit toto riziko, pánové. Žádnou jinou možnost spojit se s našimi lidmi nevidím," řekl pevně.

V tom případě mě následujte! vybídl je Winga-Helo.

Deset minut se plazili chodbou s množstvím uschlých výkalů mladých Wingasů. Raději si zaklapli přilby. A tyto bytosti disponují transmitterem, jaký Solární impérium ještě nemá! podívoval se Rhodan.

Potom sklouzli šikmou šachtou někam do hloubky. Svítily na přilbách osvětlovaly pečlivě vyhlazené stěny. Tři Win-gasové dohopkali k nějaké bráně, která se před nimi automaticky otevřela. Za ní se objevila čtvercová místnost, podobná té, kterou objevili na Module II. Uprostřed se vznášel oblak, jiskřící všemi barvami.

Tohle je transmitterová projekce, vysvětloval Winga-Helo. Nevíme na jakém principu funguje, ale obsluha je velice jednoduchá.

Šel ke zdi a stiskl jednu po druhé tři páčky na úzkém panelu. Rozsvítla se růžově zbarvená obrazovka po níž se pohybovaly zelené lomené čáry. Po chvíli se obraz ustálil.

Zbytková vibrace vaší poslední transmise byla zaregistrována a naprogramována, vysvětlil Winga. Přejí vám šťastnou cestu a stále teplé hnízdo.

„Děkujeme vám a přejeme vám totéž," odpověděl Perry Rhodan, zvedl ruku na pozdrav a jako první vstoupil do barevného oblaku. Kasom se zhluboka nadechl a následoval ho. Za ním vykročili oba vojáci. Jen nadporučík Huron se trochu zdržel, protože před cestou pohládl ještě všechny tři Wingasy. Sám

byl překvapen tím, že ho loučení bolelo. Z nějakého nevysvětlitelného důvodu mu tito „ptáci" přirostli k srdci.

Třeba se ještě někdy uvidíme, utěšoval ho Winga-Helo.

„Ano, snad," řekl nadporučík, i když věděl, že je to velice nepravděpodobné. Třeba už v příští vteřině budu mrtvý, říkal si, když ho pohlcoval kouzelný oblak.

4.

První, co Rhodan spatřil po zhmožnění, byl dezintegrátor, který mu mířil na břicho. Potom uslyšel jaderné zaklení. Učinil krok kupředu a padl Masutovi přímo do náručí. Za jeho zády spatřil Dantona.

„Ale, ale, kdepak je vaše dobré vychování, královský služebníku?" zeptal se posměšně Rhodan.

„To mi může...," začal zmatený Masut, ale hlasitě zakašlání jeho pána ho donutilo umlknout.

Roi odstrčil svého podřízeného, lehce se Rhodanovi uklonil a položil si při tom ruku na srdce. „Prosím vás o prominutí, grandseigneur. Ten venkovský buran občas zapomíná, jak se má chovat. Jak se máte?" pronesl zdvořile.

„Výborně," odpověděl Rhodan klidně.

Za jeho zády vyklopýtal! z transmitterové projekce Kasom a tři zbývající muži. Danton je sledoval s úžasem.

„Vy používáte tohle mračno jako dopravní prostředek, pánové?" zeptal se nejistě.

„Ano, proč se ptáte?" odpověděl otázkou Rhodan i když tušil, jakou odpověď dostane. „Snad jste...?"

„Ano, je mi to líto," řekl omluvně král Danton. „Zničili jsme dezintegrátory už tři podobné útvary, grandseigneur. Blížily se k nám a my jsme to považovali za nepřátelský akt."

Velký administrátor nasucho polkl. Potom teprve krátce informoval o tom, co zjistili v tajemné radiové stanici a na planetě Wingasů.

Danton smrtelně zbledl a podlomila se mu kolena, když si uvědomil, že by mohl mít na svědomí smrt vlastního otce. Musel se opřít o zeď. „Můj Bože! Kdybych to jen tušil!" vykřikl.

„Už na to nemyslete, monsieur," uklidňoval ho Rhodan. „Když jsme se poprvé setkali s tím oblakem, také jsme nevěděli, o co se jedná. Informujte mě o všem, co se tu dělo."

Danton přikývl. Perry Rhodan se dověděl, že půldruhé hodiny po jeho odchodu se nic nedělo. Řízené sondy však zjistily, že

intenzita bojů na povrchu planety i ve vzdušném prostoru znatelně poklesla. Guerillové lodě sice i nadále útočily, nebyly to však již koordinované akce většího rozsahu.

„A Holova skupina?" zeptal se znepokojený Rhodan.

„Nic, grandseigneur," musel ho zklamat Danton. „Nedala o sobě vědět. Nevěděl jsem, co bych ještě mohl podniknout. Doufám však, že jsou ještě naživu."

„Budeme pokračovat v hledání," slíbil Rhodan.

Rhodan se otočil. Transmitterová projekce, která je přijala, se stále vznášela na stejném místě kde z ní vystoupili a vyzařovala slabé různobarevné světlo. Nikde tu však nebylo žádné zařízení, kterým by se dala ovládat.

„Tím se budeme zabývat později," prohlásil Rhodan.

„Nepředpokládám, že tu ještě objevíme živé Wingasy. Kdoví jak dlouho už ta automatická vysílačka funguje!"

O statně nebudeme mít ani čas po Win-gasech pátrat, dodal v duchu. Boj s krystaly nás bude plně zaměstnávat.

Potom dal znamení svým lidem a v jejich čele opustil podzemní stanici. Tvářil se zamyšleně. Stále musel myslet na tu pověst Wingasů o záchraně jejich rasy dvěma Strážci světla. Také na Zemi se dochovaly pověsti o návštěvě z Vesmíru v pradávných časech, dávno před vznikem lemurské říše. Jen kdyby ty pověsti nebyly časem tak pozměněny a přikrášleny!

Potom by snad... Rhodan si to ani netroufal domyslet. Donutil se vrátit do žhavé současnosti. Zapnuli motory, vyletěli k okraji kráteru a potom zamířili ke korvetě. Bylo třeba najít Holovu skupinu a odhalit tajemství antimodulátorových polí...

Major Hole se ohlásil takřka hned po startu KC-31, a to na frekvenci vysílaček zabudovaných v přilbách. Hole oznámil, že hypervysílačky a příslušné agregáty v bojových oblecích vypadly poté, co v bezprostřední blízkosti jeho komanda vybuchla vibrační bomba. Slyšitelnost byla pochopitelně velmi špatná. Rhodan musel zapnout zesilovač naplno, aby majorovi vůbec rozuměl. A to major do mikrofonu řval.

„Kde jste?" křičel také Rhodan.

Major udal souřadnice a navigátor je zaznamenal na provizorní mapě. Komando se nacházelo ve vnitrozemí, něco přes dvě stě

kilometrů od ústředního kosmodromu pobřežní zóny.

Hole dále sdělil, že k výpadku agregátů došlo už v době, kdy byli v západní části kosmodromu. Potom se přesunuli do prostoru nouzové přistávací plochy, kde se ukryli v prázdném skladišti.

„Buďte klidní a zůstaňte, kde jste. Za deset minut jsme u vás," ujistil ho Rhodan.

„Rozkaz, pane," řekl chraplavě major. „A prosím, aby byli v pohotovosti medoroboti a operační tým, pane. Dva muži jsou těžce zraněni."

„Všechno bude připraveno," ujisti ho Rhodan. „Konec."

Potom se Rhodan obrátil na velitele korvety, jeho obličej zářil a jeho hlas se chvěl vzrušením: „Okamžitě leťte na udané místo, majore! Kasome, postarejte se o to, aby byla připravena výsadková skupina."

Potom Velký administrátor vstal a sám pospíchal do malé palubní ošetřovny, aby se postaral o to, aby bylo vše připraveno k přijetí dvou těžce raněných.

Když se vrátil na můstek, korveta již mířila na východ. Danton zatím se stisknutými rty pozoroval dramatický výjev na obrazovce, zachycující úsek za korvetou. Dvě hruškovité lodě kroužily a ostřelovaly pozemní obranná zařízení, samy však byly nepřetržitě ostřelovány z oblohy. Rhodan se podíval na obrazovku a okamžitě pochopil smysl celé události. Dvě hruškovité lodi tak kryly třetí, která přistála na volném prostranství tábora.

Tmavá masa živých bytostí se valila

do vstupních komor lodi, která přistála. Gurradové! Guerilloví bojovníci osvobozovali své lidi ze zajateckého tábora Perliánů.

Na okraji tábora se náhle objevili roboti a zahájili palbu do řad prchajících zajatců. Gurradové z lodi jejich palbu opětovali. Váleční roboti vybuchovali.

Pozemní obranné zařízení zřejmě nemohlo tábor ostřelovat, protože odtud se střílelo pouze na kroužící guerillové lodě. Náhle se žád' jedné z těch lodí rudě rozzářila a z motorové části vyšlehly Ultravětelné impulsní paprsky. Hruškovitá loď se zřejmě pokoušela ještě uniknout, ale žád' zářila stále intenzivněji. Od lodi odpadlo několik částí a některé dopadly mezi zajatce. Těžce poškozená loď obloukem zamířila k pozemnímu obrannému zařízení Perliánů a maximální rychlostí dopadla přímo doprostřed komplexu.

Ze země vytryskly plameny, k obloze se vznesla ohnivá koule a za okamžik houbovitý mrak.

Rhodan se zhluboka nadechl, protože již dlouho zadržoval dech. Věděl, že posádka hruškovité lodi se obětovala, aby umožnila záchranu zajatců. Rezignovala na spásu v záchranných člunech a raději zničila nepřátelské obranné zařízení. Současně se loď se zajatci vznesla a vystřelila k obloze.

Druhá z hlídkujících lodí se naopak snesla k opuštěnému táboru a svrhla na něj několik zápalných bomb. Kombinované účinky termického a jaderného působení po sobě zanechávaly jen seškvařenou zemskou kůru.

Rhodan a Danton si vyměnili pohledy.

„Naši přátelé guerilloví bojovníci zřejmě dobře vědí, kde vězní jejich soukmenovce," řekl tiše Danton.

Velký administrátor přikývl. „A osvobozuji je, i když je to stojí život. Je to znamenitý psychologický tah. Gurradové vědí, že nebudou ponecháni svému osudu, i kdyby je zajali a uvěznil na nejlépe chráněné základně."

Král Svobodných obchodníků se usmál. „Slyšel jsem, že jakési Solární loďstvo postupuje stejně."

Rhodan se zasmál. Náhle se však na jeho tváři objevil bolestný výraz. Vzpomněl si na zotročené posádky robotizovaných lodí ovládaných krystaly. Ty Solární loďstvo nezachránilo.

„Nebyla jiná možnost," řekl Roi Danton, jako kdyby četl otcovy myšlenky.

„Děkuji, Dantone, už to přešlo," odpověděl Rhodan.

Ten odvážný Svobodný obchodník projevuje stále zřetelněji skryté kvality, pomyslel si Rhodan. Vlastně ho sotva v něčem předčím, kromě nesrovnatelně větších zkušeností. Patrně by mohl řídit osudy Impéria stejně dobře jako já.

Vtom zaslechl typický hvizd. Absorbér přetížení pracoval na plný výkon. Kolem KC-31 se vyrojily rakety řízené perliánskými roboty. Major Čaj Kulu musel prudce změnit kurz.

Celá korveta se začala otřásat. Impulsní děla, dezintegrátory i raketomety střílely bez ustání. Jestli to tak bude pokračovat ještě hodinu, budeme s municí u konce, pomyslel si Rhodan.

Stovky umělých sluncí vzplály nad zjizvenou zemí. Ničivá palba korvety odrazila masivní útok řízených raket, ale jednotlivé

rakety stále vzlétaly a některé pronikaly i palebnou clonou. Čaj Kulu

byl nucen stále manévrovat, aby se s některou z nich nesrazil.

Náhle se korveta otočila kolem své osy, když dvě rakety najednou udeřily do HD-štítu a vybuchly. Svět jakoby zmizel v náhlé záplavě světla. Ochranný štít však vydržel a Čaj Kulu dokázal rychle vrátit korvetu do původního kurzu.

Velký administrátor si kladl otázku, zda má za této situace vůbec brát na palubu Holovu skupinu. O svých obavách však pomlčel.

Během dalšího raketového útoku zaměřovači zachytili navádějící signál na VKV. Krátce nato se na obzoru objevila řada větších a menších budov - záložní kosmodrom, na nějž se uchýlil major Hole se svou skupinou.

Velitel korvety však měl právě plné ruce práce, protože k se raketovému útoku přidala palba z pozemních stanovišť. Tentokrát musel pilot přitlačit korvetu těsně k povrchu. Střely z pozemních palebných postavení určených pro boj s nepřítelem útočícím z kosmického prostoru ji pak nemohly zasáhnout.

Za korvetou zůstával příkop plný tekutého magmatu, důsledek bezprostředního působení impulsních motorů na povrch planety.

Rhodan brzy poznal, že budovy kolem kosmodromu jsou výrobními halami a zůstaly téměř nepoškozené. Zřejmě se útok hruškovitých lodí soustředil na pobřežní oblast.

Zaměřovací signál Holovy skupiny byl nyní velmi zřetelný. Velký administrátor přistoupil k navigačnímu pultu a sledoval vyhodnocování nabíhajících údajů.

Poněkud stranou hlavního komplexu kosmodromu bylo místo, spojené s kosmodromem širokým dopravníkem, kde patrně za normálních okolností přistávaly nákladní kluzáky. Holova skupina musela být v jedné z nízkých budov na okraji přistávací plochy.

Rhodan se obrátil na Dantona. Král přikývl, aniž by čekal na otázku. Rhodan se beze slova otočil a šel k centrálnímu výťahu.

„Po dobu mé nepřítomnosti máte vrchní velení na lodi, majore," řekl Čaji Kulu.

Major beze slova přikývl. Měl plné ruce práce s pilotáží. Rhodan a Danton sjeli výťahem k výstupní komoře. Věděli, co je venku čeká, vlastně - mysleli si, že to vědí.

Sotva byly přistávací vzpěry stabilizovány, otevřel se východ z korvety a příslušníci výsadkového komanda v bojových oblecích vybavených létacími přístroji se vyrojili ven. Patnáct těžkých bojových robotů postupovalo v čele skupiny k budovám na kraji kosmodromu.

Rhodan se vznášel vedle Kasoma a nadporučíka Hurona. Mířili přímo k budově, z níž vycházel zaměřovací signál. V této chvíli, kdy šlo o záchranu majora Hola a jeho skupiny, si Rhodan sotva všiml asi tři sta metrů vysoké okrouhlé věže, tyčící se za skladišti a výrobními halami. Přesto si uvědomil, že to bude jejich další cíl. Tam byly tajemné projektory vytvářející energetické pole, které chránilo před parapsychickým vlivem hypnokrystalů!

Náhle se otevřely dveře jednoho ze skladišť. Dva muži s paprskometry v ruce vyhlédli ven a okamžitě opět zmizeli. Když se znovu objevili, nesl každý z nich na zádech jednoho raněného. Pátý muž se belhal za nimi.

O půl minuty později se Rhodan díval do širokého, boji a strážněmi poznamenaného obličeje majora Hola. Mastné černé vlasy, obvykle pečlivě sčesané, Eskymákovi nyní napůl zakrývaly obličej, levý rukáv měl roztržený a krvácel na paži. Major se pokoušel usmát, ale podařilo se mu pouze stáhnout rty do jakéhosi šklebu.

Ačkoliv nesl raněného, pokusil se podat předpisové hlášení, Velký administrátor mu v tom však zabránil. „Později, majore!“ řekl kvapně.

Společně s Kasomem vzali raněného z majorových zad. Muž měl zavřené oči a dýchal mělce. Byl pořádně zřízený, ale Rhodan poznal, že není v bezprostředním ohrožení života. Lékaři na korvetě a potom na CRESTU IV ho dají zase dohromady.

Fellmer Lloyd nesl druhého raněného. Telepat a zaměřovač klopýtal vyčerpáním. Sotva Danton převzal jeho břemeno, padl mutant k zemi. Masut zvedl bezvládné tělo a odevzdal ho do péče medorobotů, kteří už také dorazili. Na místě všem poskytli první pomoc a potom je odvezli na antigravitačních nosítkách.

„Bude spát,“ oznámil Rhodanovi jeden z medorobotů, který právě vpíchl injekci Lloydovi. „Má zhmožděninu, lehkou otravu plynem a lehký otřes mozku, zřejmě po výbuchu vibrační bomby. Za deset hodin ale bude úplně zdrav.“

Rhodan si oddechl a přešel k poslednímu muži. Byl to seržant. Sténal, protože mu medorobot právě rozřízl nohavici bojové kombinézy a přikládal bioplasmatický film na těžce popálenou nohu. Když však uviděl Rhodana, usmál se.

„Hned je mi o polovinu lépe, pane," řekl.

„Naši lékaři to spraví," těšil ho Rhodan.

„Blahopřeji, grandseigneure, vaši vojáci jsou vskutku nezníčitelní," řekl se smíchem Danton.

„Vždyť jsme také Pozemšťané," poznamenal nadporučík Huron.

Náhle za skladišti vyrostl kouřový hřib. Zároveň z korvety vystřelil zářivý paprsek někam do prostoru. Dunění exploze muže ohlušilo. Vysoko v atmosféře se začala nadýmat ohnivá koule. V krátkých přestávkách mezi duněním výbuchů bylo slyšet hukot nespočetných motorů. Perliáni opět nasadili samonaváděcí rakety.

„Raněné a ostatní z Holovy skupiny okamžitě do korvety!" zařval Velký administrátor, aby přehlušil rachot. „Ostatní za mnou."

Zatím byly nepřátelské rakety sestřelovány vysoko ve vzduchu, každou chvíli se to však mohlo změnit. Rhodan vyskočil na shift, který právě předjel. Za ním se vznášelo dalších deset létajících obrněných vozidel výsadkové skupiny CRESTU IV. Palebné věže se stále otáčely, zatím však nebyly zaznamenány žádné cíle.

Rhodanův velitelský shift nebyl vybaven těžkými energetickými zbraněmi, avšak vedle otočné věže měl ještě plochou kopuli z neprůstřelných plastů, vybavenou sadou přístrojů k pozorování a malou spojovací centrálou s hyperstancí, telekomem a vysílačkou VKV.

„K nejbližší energetické věži!" zavolal Rhodan na velitele shiftu.

Ocelová obluda se otočila na místě a vyrazila vpřed k uličce mezi dvěma skladišti. Kasom a Danton stačili vyskočit na vozidlo v poslední chvíli. Masut se musel spokojit s místem mezi vojáky výsadkového komanda v dalším shiftu. Bojovní roboti zapnuli své létací přístroje a převzali boční ochranu obrněné kolony. Za obrněnými vozidly se pohybovala antigravitační plošina se speciálními měřicími přístroji, které vědci zařazení do výsadkového komanda potřebovali pro svou práci,

Konečně byl Rhodan blízko hlavního cíle celé výpravy - energetické věže.

„Pozor, pane," ohlásil zaměřovač telekomem. „Pět set metrů před námi je oddíl perliánských robotů. Přeskupují se k obraně."

„Rozumím, děkuji," odpověděl Rhodan a zapnul spojení s ostatními shifty a roboty.

„Pěchota sesednout, shifty vpřed!" zavelel, otočil se a viděl, jak vojáci vyskakují z vozidel, vytvářejí rojnici a postupují kupředu. Také vozidla se přeskupila do bojové formace. Relativně lehké skladištní budovy pro ně nebyly překážkou. Když shifty projely zdmi, zvedla se mračna prachu.

Velitelský shift však naopak zpomalil. Neměl dostatečnou výzbroj, aby se mohl efektivně zapojit do bitvy.

Když vyjel z uličky mezi skladišti, před muži v kopuli se otevřelo panorama bojiště. Ostatní obrněná vozidla již zahájila palbu z impulsních děl a dezintegrátorů. Podle Rhodanova odhadu jim čelila nejméně stovka robotů. Vzhledem k jejich kvalitě to byla značná bojová síla. Shifty však už měly zapnuté ochranné štíty a střely robotů je v podstatě nemohly ohrozit.

Velitelé shiftů vystřelovali z raketometů umístěných pod věží rakety. Bojiště se proměnilo v žhavou výheň a palba robotů takřka ustala.

Náhle do boje zasáhly nepřátelské dálkově řízené rakety. Dva shifty začaly hořet a vzápětí vybuchly. Také třetí vozidlo doutnalo a Rhodan viděl, jak z něj prchá posádka.

Zbývající shifty se rozjely rychleji a stále kličkovaly. Několik robotů je následovalo. Mezi shifty a útočícími roboty vybuchovaly nepřátelské rakety, shifty neustále střílely ze všech hlavních.

Melbar Kasom si telekomem vyžádal palebnou podporu od korvety a Čaj Kulu začal okamžitě jednat. S ohlušujícím rachotem se nad bojištěm přehnala kosmická stíhačka.

Pilot věděl, že rozhodují vteřiny, nezdržoval se proto vyhledáváním maskovaných nepřátelských palebných postavení, ale svrhl několik bomb do propočteného prostoru.

Raketové ostřelování okamžitě ustalo. V ohnivém moři se musely roztavit raketové rampy i obsluhující roboti. Sedm zbylých shiftů vytvořilo opět souvislou řadu. Několik zbývajících nepřátelských robotů bylo zničeno v několika vteřinách. Cesta byla

volná!

Rhodan rozkázal, aby shifty obklíčily energetickou věž a zaujaly nejvýhodnější bojová postavení, aby mohly čelit případnému protiútoky z libovolného směru. Velitelský shift měl naopak jet přímo k věži.

Za deset minut se přiblížili k věži na vzdálenost jednoho kilometru. Vlevo byla dlouhá tovární budova, zřejmě opuštěná. Přesto Rhodan vyslal tři bojové roboty a patnáct mužů, aby ji důkladně prozkoumali. Bylo třeba eliminovat nebezpečí jakékoliv léčky.

Věž se týčila přímo před nimi, když se v ní náhle otevřela široká vrata. Rhodan zalapal po dechu, když v nich uviděl čtvercové, asi půldruhého metru vysoké i široké bytosti, které měly na ramenou kulovité nádoby.

„Generálové!“ vykřikl Melbar Kasom.

Nebylo pochyb, že jsou to ty bytosti, se kterými se Rhodan, Danton, Runete, Kakuta a Lloyd setkali v hruškovité lodi, která je dopravila na planetu Danger I.

Začalo se jim říkat Generálové, protože kulovité průsvitné nádoby na ramenou připomínaly epolety, které zdobily uniformy pozemských generálů v před-kosmických dobách. Tyto nádoby však ve skutečnosti obsahovaly symbion-ty, kteří byli propojeni s těly Generálů a umožňovali jim vidět, co se stane v příští desetině vteřiny. Proto se sym-biontům říkalo „časové oči“.

Generálové bez váhání zahájili palbu a část se jich vrhla vstříc vojákům výsadkového komanda, zatímco zbývající jim poskytovali palebnou ochranu.

Rhodan udeřil pěstí do páky ovládající mechanismus otevírání průhledné kopule. Střecha se odsunula a Rhodan si okamžitě opřel svůj paprskomet o úzký parapet kabiny a začal střílet na Generály, kteří se dostali nejbliž.

Zároveň zarachotila dvě rychlopalná děla. Také Kasom a Danton začali střílet. Odrazit Generály však nebylo snadné. Byli vyzbrojeni raketomety připomínajícími bazuky, kterými začali ostřelovat velitelský shift. Velitel vozu začal couvat, ale příslušníci výsadku byli příliš daleko, aby mohli efektivně zasáhnout do boje.

Vtom jedna raketa zničila levý pás.

„Opusťte vůz!“ rozkázal Rhodan posádce, rychle vydal několik

rozkazů telekomem ostatním oddílům a sám se překulil přes okraj velitelské kopule a ukryl se za vozidlem.

Mezitím dorazili první bojovní roboti. Pohybovali se velice rychle a zároveň stříleli ze svých zbraňových paží, ale nepřátelské bazuky způsobovaly těžké ztráty i jim.

Asi dvanáct Generálů prorazilo. Rhodanův obličej ztuhl do nehybné masky. „Odražíme je!“ zavolal na Kasoma a Dantona, vyskočil a vrhl se ke skupině Generálů. Jeho paprskomet rozséval smrt a ostatní nemohli pomoci svým druhům, aniž by se sami vystavili smrtelnému nebezpečí. Kasom střílel ve stoje a vůbec se nekryl.

Naživu zůstali už jen tři Generálové z útočné skupiny, když protipancéřová raketa zasáhla naplno stojící vozidlo. Na všechny strany se s pekelným vytím rozletěly žhavé úlomky a Rhodan byl nucen couvnout. Vozidlo hořelo a každou chvíli mohlo dojít k výbuchu munice.

Ztráta úkrytu se však rovnala sebevraždě! Rhodan se rozhlédl. Jestli se neobjeví posily, máme to za sebou, uvědomoval si.

Padali doslova z nebe. Vojáci výsadkové jednotky přiletěli na bojiště s pomocí svých létacích agregátů. Vrhali se na Generály jako draví ptáci. Během několika vteřin byli Generálové zatlačeni do defenzívy. Pokoušeli se o spořádaný ústup, ale prudký útok jim ho znemožnil. V dalších okamžicích bitevní vřava utichla.

Rhodan, Danton a Kasom již na začátku útoku opustili svůj životu nebezpečný úkryt. Ertrusan umístil čtyři nálože přímo na opět zavřenou bránu a kryl se za věží.

Vtom se ozval výbuch, ale to explodovalo velitelské vozidlo. Rhodan a Danton si vyměnili pohledy. Byli smrtelně bledí, ale usmívali se.

Potom se rozlehly čtyři výbuchy těsně za sebou. Nálože, upevněné na vratech!

Všichni tři se rozběhli k vratům, ale zde je čekalo nemilé překvapení. Těžká vrata z kovoplastů byla jen nepatrně poškozena.

Rhodan se ohlédl. Vrchní kopule KC--31 vyčnívala zpoza napůl rozbořených skladišť. Velký administrátor zapnul telekom v přilbě a rozkázal Čaji Kulu, aby zahájil cílenou palbu na střed vrat energetické věže. Potom dal vojákům výsadkového komanda povel, aby se stáhli do vzdálenosti nejméně tři sta metrů.

Sám se ukryl spolu s Dantonem a Kasomem na protilehlé straně věže. K jejich skupince se vzápětí připojil také Oro Masut.

Zaduněla těžká impulsní děla, země se zachvěla a Rhodan cítil, jak se celá věž otřásá v základech.

„Rozkaz splněn, pane," ohlásil major Kulu. „Vrata jsou proražena."

Za chvíli byli všichni čtyři u vrat. Vrata vlastně nebyla, zmizela.

„Tohle je něco jiného než mé nálože," poznamenal Kasom. Rhodan se chystal něco odpovědět, ale Masut ho popadl za rameno a strhl stranou. Z otvoru vrat vyšlehl vražedný paprsek.

V příštím okamžiku se Dantonův tělesný strážce vrhl do tmy věže. Ozval se pronikavý výkřik, pak ticho a nakonec Masutův klidný hlas oznámil: „Vzduch je čistý, pane!"

Rhodan zapnul svítilnu na prsou. Kužel světla prolétl jakousi předsíní. Na podlaze vedle antigravitačního výtahu leželo mrtvé tělo jednoho z Generálů.

Velký administrátor už poznal tyto bytosti během předchozí akce, nicméně ho cosi nutilo důkladně si prohlédnout mrtvého. Podivně působily bledé nohy jakoby bez kůže. Leskly se jako vyleštěné kosti. Byly zakončeny čtyřmi chodidly s hvězdicovitě rozloženými prsty. Dlouhé paže, ohebné a bez kostí, byly zakončeny sedmi prsty. Stvoření bylo nahé a tělo chránila pouze silná, tmavohnědá kůže.

Nejpodivnější, ba fascinující byly však kulovité nádoby na Generálově ramenou. Byly průzračné jako sklo a uvnitř stále ještě žila a pohybovala se amorfní, žlutočervená masa symbiontů. Jemné nitky, které tvořily biologické spojení s Generály, však již modraly.

Rhodan se zachvěl. Náhle pocítil prudký odpor, nikoliv však k této mrtvé bytosti, nýbrž k oné moci, která Generály zotročila a učinila z nich své pochopy. Překvapovalo ho ale, že i v tomto stavu zůstali aktivní na rozdíl od zotročených Pozemšťanů.

„Za tím se musí skrývat nějaké strašlivé tajemství," zašeptal někdo po Rhodanově pravici.

Rhodan se otočil a viděl bledý Dantonův obličej. „Však my ho odhalíme," řekl vztekle.

Řízené rakety Perliánů stále útočily na KC-31, ustavičně hřměly výbuchy a oblohu protínaly zářivé dráhy smrtících paprsků.

Výsadek na to nedbal. Třetina mužů zkoumala energetickou věž, kdežto zbývající dvě třetiny kvapně budovaly obranné pozice kolem.

V Rhodanově komandu byli kromě vojáků i odborníci z různých vědních oborů a technici. Právě oni nyní zkoumali tajemné antimodulátorové projektory, které vytvářely energetická pole, kompenzující hypnosugestivní vyzařování krystalů. Toto pomocné zařízení Perliánů a Generálů se mělo stát důležitou zbraní při obraně lidstva.

Je pochopitelné, že nápor nepřátel zesílil, jakmile pochopili, co Pozemšťané zamýšlejí. Perry Rhodan a Roi Danton sledovali z nejvyššího patra tři sta metrů vysoké energetické věže boj výsadku s útočícím nepřítelem. Z jihu postupovali nepřátelští bojovní roboti s raketometry. Útočili bez ohledu na ztráty a jen díky palebné podpoře KC-31 a zásahům dvou stíhaček se výsadek dosud dokázal bránit.

Rhodan se spojil rádiem s náčelníkem výzkumné skupiny: „Jak jste daleko s měřením?“

„Dosud nemáme pozitivní výsledky, pane,“ hlásil náčelník. „Setkáváme se tu s interferencí, což značně ztěžuje analýzu.“

„Udělejte vše, co je ve vašich silách. Pravděpodobně se už tady dlouho neudržíme,“ upozornil Rhodan, ačkoliv věděl, že všichni pracují ze všech sil. Potom přerušil spojení. Danton zatím stále něco pozoroval dalekohledem, který vypadal jako z časů Velké francouzské revoluce.

„Jen se podívejte, grandseigneur,“ řekl Danton a podal Rhodanovi trubici.

Rhodan se podíval a překvapeně vykřikl. Přiblížení bylo neuvěřitelné. Na vzdálenost dvanácti kilometrů viděl jasně kulaté průhledné hlavy tří Perliánů, kteří z obrněného vozidla řídili postup robotů. Zřetelně rozeznával jejich mozky, hlavní tepny a žíly, stejně jako časové oči těchto bytostí, které hrály tak významnou úlohu při invazi krystalů. Rhodan sundal sluchátka a přiložil si trubici dalekohledu k uchu. Šumot energetického agregátu byl jasně slyšitelný.

„To jsem opravdu nevěděl, že francouzská armáda z dob revoluce v osmnáctém století měla k dispozici elektronické dalekohledy...“

Danton se zašklebil. „To pouze znovu dokazuje, jak málo víme o vlastní minulosti, grandseigneur.”

Úsmíval se ještě, když si znovu přikládal dalekohled k oku. Úsměv mu ale na tváři zmrzl. Ruka s dalekohledem klesla a druhou rukou ukázal k severozápadu.

„Gurradové, grandseigneur,” vykřikl. „Jsou jich tisíce! Patrně unikli z nějakého zajateckého tábora.”

Rhodan vzal Dantonovi dalekohled z ruky, podíval se udaným směrem a bezděčně se prudce nadechl, když uviděl proud polonahých, špinavých těl, který se valil k jihu. Nejpozději za čtvrt hodiny museli Gurradové dorazit na bojiště. Rhodan si všiml, že mnozí uprchlíci byli ozbrojeni paprskomety, ale i kovovými tyčemi nebo granáty vlastní výroby. Zřejmě přemohli své strážce, sebrali jejich zbraně a vyzbrojili se i tím, co našli v táboře nebo cestou.

„To bude masakr,” zamumlal Roi Danton. Rhodan jen mlčky pevně stiskl rty. S něčím takovým nikdo nepočítal. Gurradové stále ještě považovali Pozemšťany za nežádoucí vetřelce. Bylo nejvýš pravděpodobné, že když narazí na výsadek, napadnou ho.

Levé křídlo obránců se v pořádku stáhlo. Palebná clona z korvety zabránila nepřátelským robotům v pronásledování.

Rhodan, Danton a oba Ertrusane čekali u vchodu do věže na přivolaný shift. Konečně tu byl a oni vylezli na pancíř, zastříkaný hlínou a lávou. Velitel vozu se vynořil z poklopu palebné věže a zasalutoval.

„Jedťe mezi našimi ustupujícími jednotkami a první vlnou Gurradů, seržante!” rozkázal Rhodan.

Muž zbledl a párkrát polkl naprázdno než dokázal ze sebe vypravit, že rozkaz provede a předat ho řidiči. Velký administrátor ho chápal. Bylo docela možné, že Gurradové je zabijí bez dlouhého uvažování. Na druhé straně nechtěl nikomu svěřit těžko splnitelný úkol dosáhnout porozumění s guerillovými bojovníky z Magellanových mračen. Bylo to nesmírně důležité nejen z hlediska probíhající akce, ale i pro další průběh války s hypnokrystaly, Perliány a Generály.

„Jestliže Gurradové zaútočí na perliánské roboty, poskytnete jim palebnou podporu ze svých děl, seržante,” nařizoval dále Rhodan. „Snad je to přesvědčí, že máme přinejmenším společného nepřítele, i když to by už měli vědět.”

Vozidlo se s řvoucími motory rozjelo podél ustupujícího levého křídla. Vojáci byli zpotení, špinaví a někteří ranění. Přesto radostně zdravili Rhodana. Chtěl na ně něco zavolat, ale hrdlo měl stažené, protože si uvědomil, že mnoho těchto kosmických bojovníků dnešní bitvu nepřežije.

Najednou se na bojišti rozhostilo neobvyklé ticho. Byl to však jen klamný dojem, protože boje na pravém křídle pokračovaly s neztenčenou silou.

Z kouřové clony kolem ohnivého moře na pravém křídle se náhle vynořili bojovní roboti Perliánů. Věž obrněného vozidla se otočila a vychrlila vstříc útočníkům ničivé plameny.

Zleva Rhodan uslyšel pronikavý křik a spatřil asi dvě stě Gurradů jak se s rozevlátými lvími hřívami vrhají proti nepřátelským robotům a střílejí v běhu. Mnozí padli, ale způsobili těžké ztráty i v řadách robotů. Útočníci se zastavili.

Zároveň se objevila druhá vlna Gurradů. Někteří z nich byli viditelně překvapení tím, že jim pozemský obrněný vůz poskytuje palebnou podporu. Ať si již o tom mysleli cokoliv, rozhodli se využít této taktické výhody. Stovky granátů vybuchovaly v řadách robotů. V boji zblízka přišly ke slovu paprskomety a dokonce i těžké hranaté kovové tyče.

Rhodan musel ty bojovníky s lvími hřívami chtě nechtě obdivovat.

Potom se objevila třetí vlna Gurradů.

Asi stovka bojovníků obklíčila shift s výhružně namířenými zbraněmi. Velitel vozu okamžitě zastavil palbu na nepřátelské roboty, protože by mohl ohrozit i guerillové bojovníky. Roi Danton se narovnal a zvedl ruce s otevřenými dlaněmi směrem k Gurradům. Rhodan si stoupl vedle něho a zapnul svůj translátor.

„Odvážní Gurradové!" snažil se překřičet bitevní vřavu. "Jsme vaší přátelé a přicházíme v míru. Nechte nás bojovat spolu s vámi proti společnému nepříteli."

Prudce hozený kámen zasáhl kovo-plastovou schránku translátoru, odrazil se a udeřil Rhodana do ruky tak silně, až zaslzel. Skupina Gurradů začala křičet. Drsné hlasy zněly jako vytí smečky hladových vlků. I když Pozemšťané slovům nerozuměli, bylo jasné, že guerilloví bojovníci klejí.

Danton se mohutným skokem vrhl přímo doprostřed hlučícího

dav. Bylo to tak neuvěřitelné, že nejbliž stojící Gurradové ucouvli. Král se uklonil a tanečním krokem se plavně vznášel podél řady Gurradů, kteří ho v kruhu obklopili a užasle na něj zírali. Potom se zastavil uprostřed kruhu a opět se uklonil. Mlčky vytáhl svou tabatěrku na šňupa-vý tabák zdobenou drahokamy, otevřel ji a ozvaly se zvuky Mozartovy Malé noční hudby. Působila groteskně uprostřed bitevní vřavy.

Rhodan s vnitřním chvěním sledoval výraz na tvářích Gurradů.

Někteří na sobě ještě měli své kombinézy se symbolem osvobozeneckého boje na prsou: rudý kruh protknutý šípem. Jiní byli skoro nazí nebo v nějakých hadrech. Všichni ale vypadali jako by se mnoho dní pořádně nenajed a nevyspali. Oči v širokých tvářích hořely fanatickým zápalem. Hřívy byly ne-rozčesané, zcuchané. Špína a krev tvořily na potrhaném oblečení nebo na nahých tělech souvislou vrstvu. Čas poroby je poznamenal, ale jejich hrdost se nedala zlomit.

Svobodný obchodník vzal do prstů šňupeček tabáku. Několik Gurradů sebou trhlo, když kýchnul. Několik rukou se výhružně zvedlo a opět se ozvalo nadávání.

Danton však s úsměvem na tváři přitanečil k zvlášť vysokému Gurradovi. Králův vycvičený pohled a přirozená vnímavost mu umožnily poznat, že ostatní toho muže poslouchají.

Danton k němu napřáhl ruku s otevřenou tabatěrkou. Gurrad si nedůvěřivě prohlížel její obsah. Roi si nasypal trochu tabáku na hřbet ruky a vtáhl ho nosem. Potom opět kýchl.

To už se žádné nadávky neozvaly, ale několik Gurradů se zasmálo. Vysoký muž ukázal na tabatěrku a nastavil hřbet své ruky. Danton mu posloužil a muž napodobil jeho šňupání. Potom se začal šileně smát a přitom kýchal.

Nyní se k Dantonovi natáhlo hned několik rukou. Tabatěrka šla z ruky do ruky a vrátila se mu skoro prázdná. Najednou se několik bojovníků chopilo Dantona a začalo ho se smíchem vyhazovat do vzduchu. Rhodan si oddechl.

Ten rafinovaný gauner situaci zvládl.

Rhodan se ohlédl. Vojáci z ustupujícího levého křídla zatím posílili své druhy vprostřed a na pravém křídle. Vedle nich na perliánské roboty útočilo asi pět set Gurradů. Svým nadšením strhli i výsadaře do útoku, ačkoliv se měli pouze bránit. Perry Rhodan

se usmál.

Právě chtěl sestoupit z vozu a podniknout další pokus s translátorem, když se shůry ozvalo nervy drásající hučení. Rhodan vzhledl a krev mu ztuhla v žilách.

Pět obrovských hruškovitých lodí se snášelo na záložní kosmodrom a přitom zahájilo palbu ze všech děl na HD-štít KC-31...

5.

Major Čaj Kulu zuřil. Sotva dostal od Rhodana zprávu, že bylo dosaženo porozumění s Gurrady - a už se ho pět par-tizánských lodí pokouší zničit. V duchu si jen blahopřál k tomu, že hned jak tyto lodě zaměřili, nechal aktivovat HD-štít. Nepřemýšlel o tom, byl to jen návyk lodního kapitána, který mu velel za všech okolností pečovat o bezpečnost svého stroje. Nyní díky tomu zachránil posádku a zajistil možnost úniku výsadku.

Náčelník dělostřelectva ho žádal snad už desetkrát o povelení zahájit palbu, ale on stále odpovídal: „Ne.“ Major Kulu věděl, že to jediné jeho slovo stačí a nikdo se neodvážil neuposlechnout jeho rozkazu i v sebekritičtější situaci.

„Vyšlete guerillovým lodím připravenou obrazovou projekci," nařídil spojařům. „A zároveň se pokuste navázat spojení s jejich kapitány pomocí translátoru.“

Měl ruku stále na páce nouzového startu. Rychlý start byla jediná možnost jak uniknout soustředěnému útoku hruškovitých lodí. Čekal však na Rhodanův rozkaz a ten nepřicházel.

Velitel KC-31 se podíval na panoramatickou obrazovku. Obraz, který viděl, mohl být záběrem z nitra nějakého slunce. Jakoby korveta stála na nějakém ostrově v moři roztavených hornin a kovů.

Kulu překvapovalo, že Gurradové ještě nepoužili jaderné rakety. Patrně přistáli příliš blízko. Údaje zaměřovačů ho o tom vzápětí přesvědčily. Kosmické lodě bojovníků za svobodu dosedly ve vzdálenosti pět set až patnáct set metrů. Část jejich děl nyní přenesla palbu do prostoru mezi perliánskými roboty a osvobozenými zajatci. Major zamračeně sledoval, jak se Gurradové začínají stahovat z bojiště a pospíchají k lodím.

Tím bylo levé křídlo Pozemšťanů náhle obnaženo a roboti toho okamžitě využili. Do nových pozic najížděla těžká vozidla s

impulsními děly a raketami. Pozemšťanům však zbývalo už jen jediné obrněné vozidlo a i to hořelo.

Mnozí vojáci už zapnuli své létací aparáty a rozletěli se zpět. Byla to jediná možnost záchrany. Rhodanovo postavení u věže se stávalo neudržitelným.

Proč nevydá rozkaz k okamžitému ústupu? uvažoval major. Nebo proč mi nedá rozkaz, abych odstartoval s korvetou a jeho skupinu vyzvedl?

Čaj Kulu náhle pocítil strach o Perryho Rhodana. Co když se mu něco stalo? Třeba už nemůže vydat rozkaz. Major se rozhodl odstartovat i bez rozkazu, než to však stačil učinit, stalo se něco jiného.

Zvedl se obrovský mrak a celý prostor kosmodromu se zahalil do podivné namodralé tmy. Major se mimovolně nahrbil. Ten třípytívní modrozelený mrak mu připadal jako démonická hrozba.

„Co...to...je?“ vykřikl první důstojník.

„Planeta se rozpadá, padáme!“ pronikavě zakřičel kdosi. Někdo jiný sténal, další křičel: „Hoříme!“

Odstartovat, dokud není pozdě! pomyslel si major a stiskl páku nouzového startu. Motory se rozeřvaly a přetížení na okamžik vtlačilo všechny muže do křesel. Potom absorbéry přetížení zvládly.

V příštím okamžiku KC-31 vystřelila z atmosféry Moduly II...

„Okamžitě zastavit zkoumání a každý muž se probije co nejrychleji ke korvetě!“ zavelel Rhodan. Situace už byla vskutku neudržitelná. Výsadek už neměl žádná vozidla a Gurradové opouštěli bojiště. Nepřítel musel brzy pochopit, že se situace zásadně změnila v jeho prospěch, a udeřit. Pak bude pro něj snadné odříznout výsadek od korvety.

Jako zázrakem byli všichni muži ještě naživu. Mnozí byli ranění, nikdo však tak těžce.

„Přicházejí!“ chraplavě vykřikl nadporučík Huron. Na tváři měl zaslou krev, ale šklebil se. Rhodan mu pokynul a nadporučík poklekl, opřel ukořistěnou bazuku o zábradlí plošiny na věži a pečlivě zamířil na prvního nepřátelského obrněnce s baterií raket, který se vynořil z hustého kouře. Vypálil a nepřátelský obrněnec vybuchl.

Nepřátelé však objevili, odkud se na ně stílí. Tříštivé rakety

začaly explodovat nad věží. Perliáni zřejmě chtěli věž dostat zpět celou.

„Zůstaňte tady!“ zařval nadporučík Huron na dva vojáky, kteří se chtěli z věže vyplížit. Oba vojáci se váhavě vrátili na svá stanoviště. Kdesi nad nimi vybuchla další tříštivá raketa a na plošinu věže se snesl příval vražedných střepin. Individuální štíty však vojáky ochránily.

Přesto tu dlouho vydržet nemohli. Rhodan to pochopil v okamžiku, kdy se k věži rozletěl roj létajících robotů a zahájil vražednou palbu z impulsních zbraní. Zábradlí plošiny bylo smeteno.

Konečně však přišlo také osvobozující hlášení od skupiny odborníků. Věž byla vyklizena. Zůstávala už jen Rhodanova skupina na plošině. Rhodan dal povel k ústupu a sám opustil plošinu jako poslední.

Nejdříve se rozletěl ke korvetě, ale poznal, že tím na sebe přitahuje palbu robotů. Následoval proto příkladu ostatních a snesl se na zem.

Přistál v davu Gurradů, kteří divoce prchali ke svým kosmickým lodím a dav ho strhl s sebou.

V okamžiku, kdy se objevil strašlivý mrak, byl ještě dvacet kilometrů od korvety. Co se děje, to pochopil ihned. Nepřátelé za pomoci antigravitačních polí stahovali z celé planety krystaly v podobě krystalického prachu. Rhodan očekával, že ucítí charakteristické hypnosugestivní impulsy, ale nestalo se.

Potom uviděl vzlétnout KC-31. Konec, dostanou nás, blesklo Rhodanovi hlavou.

Silné paže se chopily Rhodana a zvedly ho nad moře prchajících těl.

„Konečně!“ zaburácel Kasom. „Všude jsem vás hledal.“

„Vnímáte to také, Kasome, ty rozkazy krystalů?“ zeptal se Rhodan.

„Máme složit zbraně a vzdát se Generálům, pane,“ vztekle štěkl Kasom. „Oni se ale přepočítali. Šok blokuje mozky Gurradů. Propadli panice a prchají ke svým lodím, nic jiného nejsou schopni vnímat.“

„Velice zajímavé! Proč ale na hypnopovely nereagujete vy?“

Kasom se rozchechtal. „Prostě nemohu, vlna Gurradů mě nese.“

„Nechápu ale, proč neodstartovali také jejich lodě. Musí přece ty rozkazy vnímat stejně dobře jako major Kulu.”

Ertrusan jen pokrčil mohutnými rameny. Nad hlavami davu se objevili roboti ve svých malých létajících strojích. Ne-útočili však.

Chtějí nás dostat živé, uvědomil si Rhodan. Roboti ale začali ostřelovat hruškovité lodě.

„Pospěšte si, Kasome!” vykřikl Velký administrátor. „Pokoušejí se zničit náš jediný prostředek k odletu.”

Kasom se však nemohl pohybovat rychleji než dav prchajících. Prodrat se jím, na to nestačily ani jeho nadlidské síly. Nakonec však přece jen dorazili k lodím. Jednu už stravovaly plameny. Ta nejbližší však byla dosud v pořádku.

Gurradové se drali dovnitř jeden přes druhého. Kdo upadl, byl ušlapán. Kasom si klestil cestu brutální silou, na Gurrady už nebral ohledy. Zřejmě právě je považoval za viníky katastrofy. Dostali se na rampu a tam se tlačénice ještě zvětšila. Bylo to peklo.

A do toho zaječely poplachové sirény, zaburácely motory a vzápětí zaduněl výbuch. Země se zatřásla, muži křičeli a sténali.

Jako ve snu spatřil Rhodan nad sebou Dantonova tvář a v příští chvíli ztratil vědomí.

Rhodan se spojil s CRESTEM IV hyperkomem. Atlan poslouchal přítele mlčky, s obličejem nehybným jako maska. Obrazové spojení nefungovalo.

Rhodan sděloval, že spolu s většinou vojáků výsadku je v nákladním prostoru hruškovité lodi. Při startu na okamžik ztratil vědomí a navázal spojení, až když loď opustila atmosféru Moduly II.

Zaměřovači však již žádnou hruškovitou loď v prostoru nad Modulou II nezjistili. Hruškovité lodě, kterým se z planety podařilo uniknout, se zformovaly do skupiny a odletěly.

„Co chcete dělat, admirále?” zeptal se telekomem kapitán FRANCISE DRAKEA Rasto Hims. „Také jsem zachytil Rhodanovu zprávu. Roi Danton je ve stejné lodi.”

„Ještě počkejte, šlechtici Himsi,” odpověděl klidně Atlan. „Pokud jste slyšel celou Rhodanovu zprávu, musel jste slyšet i jeho rozkaz, abychom zatím nepodnikali žádné kroky k jeho osvobození.”

Potom Atlan přerušil spojení.

Za deset minut se opět ozval Rhodan. Slyšitelnost byla špatná, v přístroji to stále praskalo, ale slovům se dalo rozumět. „Rozkaz pro generála Kastoriho. Blokujte celou soustavu a zejména Modulu II. Žádný krystal nesmí uniknout z atmosféry této planety.”

Rhodan se odmlčel a Atlan jasně slyšel hlasy Gurradů, kteří byli v nákladním prostoru spolu s Rhodanem. Potom se opět ozval Rhodan.

„Atlanovi a šlechtici Himsovi. Roi Danton a já se pokusíme dosáhnout porozumění s Gurrady a případně s nimi uzavřít spojení. Nevím, v které lodi jsme. Sledujte všechny gurradské lodě, které opustí soustavu Modula. Konec!”

„Na to se můžeš spolehnout!” řekl vztekle Atlan, otočil se a začal vydávat rozkazy.

